

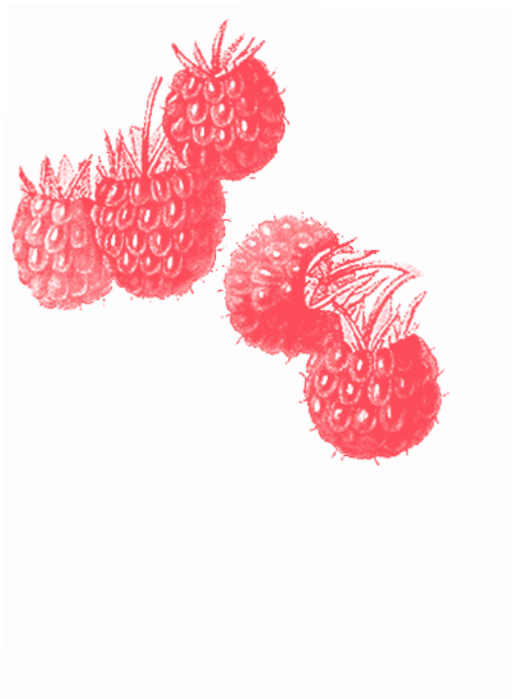
ka Jarmila Pavlína Edit
na Marie Eva Anna Len
ena Proslava Lucie Petr
Vlasta Monika Zuz
rosia Teronika Mart
lka Ivana Lenisa Ro. na
dvika Kristý
riana Barbora Leonalv
ndra Olga Michaela Dia
taša Tamara Dita Sára V
ura Bohdana Ivona Vilr
ricie Alexandra Radan
la Milena **Malinka** Dob
ma Beáta Dorota Blan
udie Karolína Valerie N
ndula Jolana Kateřina S

DITA TÁBORSKÁ

HOST

Dita Táborská

Malinka

Dita Táborská

Malinka

BRNO 2017

© Dita Táborská, 2017

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-238-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-239-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-240-4 (Formát MobiPocket)

Lukášovi, mému muži

První

Anežka. Je to roztomilé, šišlavé, navoněné. A velkorysé, protože člověk se nemusí nutit do zdobnělin. Anežtičko! To je jako ponožtičko. Anežka, Anežka, vyvoněná ponožka. Čili nesmysl, ale jméno je přece jenom taková barevná značka, aby se člověk líp našel. Jako když se sáhne — ať už poslepu, nebo s pečlivým rozmyslem — do obrovské hromady razítek a jedním se bouchne na první stránku tlustospisu.

„Anežka.“ V očích trošku plachosti, ale odhodlání k temnému dobrodružství.

„Roman, rád tě poznávám.“ Anežčin Románek. Taky si rád bouchne?

Jí se mozkiem rozlévalo pivo namíchané s vědomím, že tohle tedy bude stát za to. Byl to krásnej a zdravým sebevědomím opentlenej *nejspíš sochař*, jak jí před nedávnem napsal. Má nás na triku rozhodně stovky. Nebo ještě o nulu víc? To má být ona? To zavánělo výzvou. I Roman byl potěšen, i on si ji takhle představoval. Sice trochu šedomyší, ale je to mládě hádě, co vstane jako Fénix pod jeho umnou rukou, která ho vyhrabe z ještě žhavého popela a bude tepat a kout. Hubená docela je, má chytrý, trochu naivní oči. Už má něco za sebou, něco málo, to se počítá.

Bar Moulin Rouge byl příjemně dekadentní, vysoké barové židle zajišťovaly přiblížení kolen, z nichž ta ženská byla ovinutá jen punčochovou slupičkou, černou jako noc kolem. To chtěli oba.

„Tys mi vlastně nenapsala nic kloudnýho o sobě, jen jsem pochopil, že jsi sama. Jak může být taková krásná holka sama?“

Uf, trochu přízemní. Zrychlíme. „Jsem vdova.“

Plác! Vdova se Romanovi rozblemkla na vysokém čele, funivě se vydrápala na lebku, sedla si, klátivýma nohama ho ve zběsilém rytmu začala kopat do temene a spokojeně nasávala cigaretový kouř. Romanovi se lehounce rozšířily zorničky a ruka se skleničkou se jemně, skoro neviditelně pozastavila v pohybu směrem k výrazným ústům. „Vdova? Cože? Kolik ti proboha je?“

Takt?! „Dvacet.“ Mělo by to být snadno zapamatovatelné a důrazné. *Marcato. A tempo.*

Roman byl konsternovaný a začal mlít něco o osudu, mládí a utrpení.

„Autonehoda. Děti nemáme. Teda, neměli jsme.“ Tady jemné naznačení smutku, jen jako potvrzení pravdy.

Rozpačité ticho, polknutí. Teď by měla následovat replika: *A co ty, ty máš rodinu? Děti?* A vzápětí odpověď: *Jo. Mám ženu a dvě děti.*

Motiv se ale rozehrával fádně, příliš tklivě, takže hrozilo, že se i přes počáteční náboj utopí v cajdakovitosti. Bylo potřeba skočit po klice flašinetu, což překvapivě udělal Roman.

„Co jsi vlastně zač?“

„Slovenka původem.“ Na slovenštinu jdou jako slepice po flusu, ale spíš nižší kategorie, takový trochu jako sociální blběci, co si v tu chvíli uvědomí, že vůči Slovákům často panují negativní předsudky — ó, chudinka, ale já budu velkorysý, já předsudky nemám, mně se vlastně Sloveny vždycky líbily! Dá se už jednoznačně usoudit, že Roman není Slovák? Dá.

Malka začala mluvit zpatlaninou špatně odposlouchané slovenštiny a češtiny s bezchybným slovenským přízvukem —

měla obzvláštní dar na jazyky a nenechávala ho jen tak ležet ladem, jak by se mohlo zdát. S jazykem jí to šlo, všechno, byl ostrý a teplý a šik. Šikovný. Šikulko!

Roman byl trochu připitý, slovenština v jeho uších zabublala a stiskla neuvěřitelný erotický spínač. Chudě malé! Pomilováníhodné! Skutečně pomilováníhodné! V očích se mu zalesklo, chtěl si k té odvážné kočičce aspoň přivonět, je křehká, má nádherný dlouhatánský krk, úchvatné klíční kosti, které vystupují z volného trička, co jí spadá z jednoho ramene. Mladá pleť, krásné ruce, dlouhé prsty. Jeho estétství bylo spokojené a zvědavé.

Malka pochopila, že pokud se chce doopravdy pomilovat, bohužel nebude moct připustit sex již dnes. To bylo nemilé, protože on byl opravdu... no prostě to bude zážitek. Jenže tím by se to celý posralo. Chjo. Roman se omlouvá, jde na toaletu, Malka chvatně platí svůj díl útraty a prchá. Vůbec se jí nechce, mnohem raději by se nechala naložit do taxíku, odvézt někam mezi hroudy hlíny a nechat to bouchnout. Na zemi, se sochařským náčiním dloubajícím do zad. *Appassionato*. Ale bohužel, musí jít na debilní nočku, jet s debilníma násoskama směrem k domovu a pak jít děsně dlouho pěšky. To má jedinou výhodu, ještě jednu cigaretu. Pokouřeníčko, ach!

Telefon se rozcinkal přesně o páté, a ačkoli by Malka potřebovala ještě několik hodin odpočinku, výhra jí dala křídla, až slétla z postele. Očima přejela natáčecí plán, dnes se točí jen na jednom place, pád do rybníka. Malka vklouzla do funkčního prádla, zateplených kalhot a vaťáku po dědovi, rychle naházela do batohu dvoje desky, termosku, zahřívací pytlíky a zbytek cigaret z večera a pohledem na hodiny zjistila, že si ještě stihne vyčistit zuby. Čepice, šála, pohory a rukavice

v dvojkombinaci prstových a přehrnovacích palčáků a vyrazila. Na Povstání jí zase ujel autobus, takže na Kavky musela běžet. Dorazila těsně před šestou, většina kolegů ze štábu už byla nahňácaná v mikrobuse, před ním nervózně postávala Jana se svými deskami a kufrem vysílaček. Malka očima vyhledala Pavla.

„Čau šéfe, jsem tu!“ zahalasila na něj.

„Ty vogo, ty jsi neskutečná, pět padesát devět! Že se na to nevyserěš, na ten ranní adrenalin!“ odpověděl s úsměvem a poklepáním na rameno sáčkoval Malku do mikrobuse.

„Tobě taky krásný ráno,“ zamumlala Malka do schodů.

Na place Pavel běžel za skupinkou lidí uprostřed rybníka, Malka rozeznala chlapíky ze stavby, architekta a partu od kaskadérů. Obhlíželi led a zjevně diskutovali o díře, která tam zatím ještě nezela. Malka rychle vyhodnotila, že by tam byla zbytečná, a šla si hodit batoh do kostymérny.

Zázemí bylo v malém rybářském domku a Malku praštila do tváří ještě větší zima, než jaká panovala na zamrzlém rybníku. A už se k ní šinula Libuška, hlavní kostymérka, která jakmile Malku zmerčila, začala nadávat, jak je to zase všechno špatně a jak mají v takovýchle podmínkách za pár minut oblékat herce. Malka Libušku uklidnila, že to zařídí, protentokrát jí ani neopakovala, že není od produkce, to prostě nemělo smysl, a běžela za Honzou, který měl na starosti lokace. Jo, jasně že se tam dá topit, máme přímotopy, ale nepřijel agregát. A můžu tam zatopit normálně v kamnech? Dřevo je vyskládané venku pod stříškou. Pro mě za mě, ale agregát tu bude za deset minut. Jenže to herci do prvního obrazu taky! Aha. No tak jo.

Malka se vrátila do domečku, sehnala staré noviny, které zmačkala do koule, mezi poleny vyhrabala pár menších,

vytáhla svůj kapesní nůž a udělala několik třísek. Rozdělala oheň, a když kamna přestala čoudit, pořádně je naládovala. Libuše se na tváři rozhostil široký uznalý úsměv a hned začala do blízkosti kamen rozestavovat paravány.

Malce zaševelila ve vysílačce produkce, že herci dorazili na plac. Vyšla jim naproti. Do prvního obrazu byli jen dva a zrovna oba z kategorie paralelní vesmír, což bylo příjemné. Malka si herce, se kterými měla dosud co do činění, rozdělila do tři skupin, a sice *sluhu vítám*, což byli pičusové a nebylo jich málo, dále *sluha mě přivádí do rozpaků*, těch bylo malinko, a *paralelní vesmír*, což byli ti, kteří asistenty režie nepovažovali za sluhy, ale za plnohodnotné bytosti žijící v jiné pracovní dimenzi, která se s tou jejich na moment protнула. Těch bylo přiměřeně.

Malka je pozdravila, nabídla jim kávu a vedla je do kostymérny. Herečce vysvětlila, že už je tu její dublerka na pád do rybníka a že je za chvíli představí. Vypadali docela spokojeně a Malka je předala Libušce, která začala profesionálně švitořit a s obdivuhodnou hbitostí okolo nich poletovala. Malka ještě chvíli přešlapovala na místě a odhodlávala se Libušky zeptat, na jak dlouho to tak asi vidí, aby mohla dát echo maskérům, ale tenhle dotaz obvykle spouštěl litanie o záškodnosti všeho a všech, kteří svou lemplárnou způsobí, že ona, kostymérka, nemá čas na práci, no a jak to potom má vypadat? Často se dostala do ráže natolik, že s televizí to jde z kopce, rok od roku je to horší a ona tu letos dělá vola už doopravdy naposled, po tomhle seriálu už ji tady nikdo neuvidí. Libuška si Malčiných rozpaků dobře všimla, a protože měla tuhle holku, která byla sice trochu zvláštní, ale docela pracovitá, ráda, sama od sebe utrousila, že potřebuje patnáct minut na každého. Malka vděčně kývla a šla předat informaci do maskérny.

Pavel do vysílačky zachroustal, že jde s Denisou. Malka ji znala od vidění, ale nikdy s ní přímo nepracovala, a tak je Pavel nejdřív představil.

„Tohle je Milena Hlinecká, asistentka režie, bude ti k dispozici. Všichni jí tady říkáme Malko, trochu divný, ale furt lepší než Mileno. Malko, tohle je kaskadérka Denisa. A jsi ve spojení s čoklama? Kdyby rodili dneska, bylo by to dobrý. Vzala by sis Davida na kameru, můžete to jet bez zvuku, jeli byste jako druhéj štáb.“

Chce se mi dnes jet točit porod čoklů? Ne tak docela. „Jasně.“

Pavel se na Malku zase povzbudivě usmál, zesílil vysílačku a lakonicky odpověděl: „Už běžím, už jsem skoro u vás,“ a volným krokem zamířil na plac.

Denisa se otočila k Malce. „Malka, to je trochu jako Milka, ne? Fialová kráva!“

Malku ani nenapadlo vzít si to osobně, humor, kterému kaskoši holdují, je podobný jako jejich práce, prostě rána mezi voči, pic!

„Tak co, jak se těšíš?“ zeptala se Denisy o poznání milejším tónem.

„Pohoda, v zimě se venku koupou běžně. Akorát minulej tejden jsem dělala pád z koně a trochu jsem si hnula se záda, tak snad si to úplně nedokurvím. Doufám, že to bude rychlý.“

„To sotva. Velkej Pták to všechno kropí stoosmapadesátkrát, obvykle chňapne druhou kameru sám a jede se to na dvě z ruky, ze všech stran i nestran.“

Denisa znalecky kývla a pokrčila rameny na znamení, že to prostě nějak přežije. Divná sorta lidí, fakt, sebevrazi s mizivým prahem bolesti, spoustou jizev a zlámanými orlími nosy.

„Tak kde je herka?“ zeptala se Denisa netečně.

„V kostyměrně. Pojď, bude potřebovat pomoci s neoprenem.“

Malka odvedla Denisu k herečce a vysílačkou sledovala dění na place. Čas se krátil a herci se ještě neposunuli do maskérny. Nálada začínala klasicky nervózně a Malka se těšila, až klapnou a ona to bude moct jen bezmyšlenkovitě pozorovat.

Konečně bylo všechno nachystané, Pavel byl v pohodě, jako ostatně skoro pokaždé, a Malka k němu znovu pocítila obdiv. Tohle nemůžou být jenom zkušenosti, to je prostě chemické nastavení, zvláštní buněčná stavba pomocníků, na kterých celá logistika stojí a kteří se z toho obvykle nesesypou.

Den ubíhal rychle, jako vždy. Slunce příjemně a neúplatně odměřovalo čas krátkého zimního exteriérového dne, který jediný zajišťuje filmařům smluvní pracovní dobu. Hurá! Dnes se naložím do vany a budu si čist, je mi zima. Vtom se Malce rozvibrovala kapsa. Do prdele, roděj čokolové, jasně, neznámé číslo. Malka otráveně opustila plac a šla vyřídit porodní hovor.

„Hlinecká, prosím.“

„Tak Hlinecká. To jsem rád, že vím, jak se jmenuješ. Tady Tomáš. Já jen volám, jestli to dnes večer platí.“

Co to má do prdele znamenat?! Malka se odmlčela a přemýšlela, která z avantýr má její telefonní číslo. Nebyl to povědomý hlas. „Jak to, že máš moje číslo?“

„Vždyť jsi mi ho sama napsala, když jsme se domlouvali na ty lístky.“

Sakra, jasně, to je ten muzikant. Taková blbost, kvůli lístkům na koncert. „Takže v šest na Míráku, jo?“

Malka se otráveně přišourala zpět na plac, na Pavlův tázavý psí pohled odpověděla zavrtěním hlavy a sledovala, jak Velký Pták kropí chuděru Denisu, až promodrávala. Najednou jí přišlo legrační, jak se tolik desítek dospělých lidí společně

soustředí na to, aby jeden z nich zhruba dvacetkrát zapadl do stále stejné díry v zamrzlém rybníku. Jako by ho chtěli svorně potopit, ale on, mrška jedna, se neúnavně vyhrabával ven.

— Když Malka konečně dorazila domů, i přes posunutí srazu s Tomášem až na osmou si nestihla dát rozmrzací koupel, což ji ještě víc naštvalo. V legrační vzdorovitosti si oblékla červené šaty s dlouhými rukávy à la prstovými rukavicemi a propínacím zipem s jezdcí na obou koncích, jejichž sexuální otevřenost uzavíral vysoký stojatý límec. Do uší si provlékla obrovské plastové vlky barvy bílé perleti, kteří se houpali na dřevěném párátku v dírkách ušních lalůčků. Červeným sprejem si nastříkla koncečky vlasů na té straně, kde je měla dlouhé, a druhou, krátkou stranu ulízla tužidlem. Rande měla s konzervativním dirigentem staré klasické hudby, který zatím nevěděl, že chce přesně tohle.

„Zoja.“

„Zoja Hlinecká, to je zvláštní jméno. Já jsem...“

„Tomáš, já vím.“

Bylo to rychlé a snadné, kombinace červených rukavicových rukávů lehce třímajících nasliněnou cigaretu a obstojné znalosti vážné hudby se zvláštním příhledem k současným klavírním interpretům rozmetala mladého katolíka s předsudky vůči ženám s červenými vlasy a nevědomou touhou po nich prakticky okamžitě, při prvním, nejpozději druhém pivu. Ukončila to s omluvou, že musí jít nakojit své osmiměsíční miminko.

Sotva otevřela dveře svého tichého bytu, kterým byla skrz naskrz vidět osvětlená pěticípá hvězda na věži hotelu International, rozezněl se mobil. Cítila, jak jí cloumá vztek, vztek

na troufalého Tomáše, který si dovolí uprostřed noci volat kojící matce.

„Hlinecká.“

„Dobrý večer, nebo spíš ráno, slečno Hlinecká. Nezlobte se, že ruším, ale rodíme.“

Do prdele práce. Pavlovi ani volat nebudu, ať se vyspí. Z šatiček do vaťáčku, na Kavky pro auto a pro Davida. Zpět, vždyť jsem pila, David bude muset dorazit na Kavky a odřítid to sám. Natáčí se porod čoklů drahejš jako lišky v Pařížský.

Když vysílená šťastná fena porodila poslední, páté štěně, paní domu řekla, že si nechají asi to první a na ostatní už mají měsíce natěšené kupce.

„Vy ty štěňata prodáte někomu cizímu?“ zeptala se Malka k údivu všech lidí probdivších tu slehlou noc.

„No jistě, a za dost velké peníze, musím neskromně říct.“

„Ale co jejich máma? Vždyť je to jejich máma! Není to... trochu krutý?“

Rodina superdrahých čoklů civěla na Malku naprosto nechápavě a David se začal rychle loučit a jemně ji tahal za rukáv. Odešli.

„Co to do prdele bylo? Vždyť je potřebujeme, víš, kolik za ten porod dostali?“

„Vím, Davide, ticku. Což je skoro tolik, co mám já za celodenní šichtu. Tak drž.“

„Ale co blbneš? To je snad jasný, že se štěňata prodávají, cos myslala? Že je všechny budou žít, aby náhodou fena nebyla smutná?“ David byl rozčilený.

„Prostě jsem na tohle citlivá, no.“

„Cože? Jako proč?“

„Jeď a drž už.“

— Když Malka dorazila domů, byl už bílý den. A vůbec neledasjaký! Byl volný den. Ale jaký vlastně? Malka si při přemítání pomohla počítáním prstů na rukou, aby se vymotala ze slitin dnů a nocí při svém trvalém bdění. Je neděle, den odpočinku, čili všechno krásně klope, klap. Malka si pohrávala s myšlenkou zaplout do postele ještě ve vaťáku, a když se blaženě zavrtávala do peřiny, bylo něco po sedmé. Ne, dneska určitě nepůjdu do kostela, nikdo se nemůže divit, všechno má své meze. Prostě teď se už opravdu musím vyspat. Bohu žel.

Malka měla spaní lehké, jako kočka. Ošálit se za dne do spánku pro ni bylo obtížné, protože hormony jí jasně říkaly, že je čas žít — ostatně podobně jako v noci. Hotel International pojídal nové grupy turistů, autobusy pod okny hotelu a také Malčina bytu túrovaly ostošest, soused se sprchoval a nadával zkurvenejm fašounům. A spánek, ten se Malce rozplýval před široce otevřenýma očima, až z něj zbyla jen šílená únava, rozbolavělé tělo a touha po odpočinku.

Dobrá, půjdu. Kázat bude profesor Sureli, to se vyplatí nakopat se do zadku a dát to. Určitě bude kázat na Starej a to je fajn změna od notoričnosti čtyř evangelistů. Z Malky postupně vyprchával alkohol a v nepřímé úměře se vkrádala morální kocovina. Při oblékání se Malka pečlivě vyhýbala pohledu do zrcadla, ale když těsně před odchodem přece neodolala, všimla si červených vlasů. Čas na sprchu už nezbýval, pokud chtěla dorazit aspoň na kázání, a tak se jen sklonila nad umyvadlem, umyla si vlasy, rozčesala je a s mokrou hlavou vyběhla do zimního rána.

Zklidnění přicházelo už cestou do kostela. Stud za sebe samu se z Malky začínal odlupovat, pozorovala ho, jak v podobě lesklé koule levituje kdesi nad tramvají, a překvapovala ji jeho hmatatelnost. Lopotně ho dopinkala až k těžkým dveřím,

vzala za kliku a vkopla ho do chrámu, kde se radostně rozvířil v dojemném reji s podobnými útvary. Těšilo ji, že už není sám. Nechala ho dovádět a vychutnávala si tu blaženou pohodu, kdy na ní konečně nevisí, netáhá ji za kalhoty a pořád po ní něco nechce. Na konci ho k sobě zase přivolá, ale to už bude odpočatější a bude mít rozmyšlené, jak ho, holomka, lépe zvládnout.

Malce bylo v tom podivném panoptiku bytostí, které sem přicházely co týden vypouštět své útvary, nevýslovně dobře. Možná to bylo i tím, že se jí tu nikdo nikdy na nic neptal, a to jí rozvazovalo umravněný jazyk. Nebo to bylo tím, že se na svou lesklou kouli mohla vynadivat — sice v hájemství staré dřevěné lavice, které se křečovitě přidržovala, ale přesto bez iluzí. Anebo jí ti lidé byli zkrátka sympatičtí, všechny ty rozšafné babičky a dědečkové, kteří ji ládovali svými koláči a nad všemi pochybnostmi s úsměvem mávali vědoucí žilnatou rukou, mladé rodiny dávno osvobozené od předstírání selanky a okřikující své děti při slovech *prdel* a *hovno*, sborový blázen Fanda, který při kázání vykřikoval, že válka je za rohem, a klátivým krokem mířil ke kazatelně v touze po doteku kohokoli, kdo ho zastaví. Naštěstí ve sboru nebyl žádný krásný bratr, který by stál za hřích. To bylo Prozřetelné, ale neznamenalo to, že by Malku čas od času nějaký žádostivý pohled nepropíchl. Zezadu. Pokoutně a o to vášnivěji. To se potom koule rozdivočely jako zjednané.

Nemýlila se, základem kázání byly verše závěru první kapitoly Geneze. Tazatel kazatel se ptal, co je člověk? Odpovídal, že na člověku je nejužasnější to, že — být tak nicotný a pomíjivý — je v centru Boží pozornosti, a to dokonce natolik, že se Bůh stal člověkem. A zde prý katolické koleno poklekne a to naše se ve svém neutuchajícím protestu alespoň uctivě narovná. Na Malku skutečně dolehla zásadnost toho momentu —

co jiného je láska než ochota to s druhým všechno prožít? I kdyby to měla být tak odpudivá zkušenost, jako je krátký, bolavý, směšný a chamtivý lidský život.

Sureli použil k vykreslení obrazu lidské nízkosti matku, která pohodí své novorozeně do popelnice. Malku bodlo v útrokách, projelo jí bolestivé napětí a vyschlo jí v ústech. Dala by si pivo, ale prozatím bude muset stačit cucnutí vína při Večeři. Krev. Tak pověz, jak je možné milovat tu, co zabila, slovem nebo skutkem? Odpovídáš, že leda to prožít... Malka se zalekla a s úlevou nalistovala ve zpěvníku další píseň.

Do Bersabé když Eliáš únavou sklíčen se bral, tam opustil svou věrnou stráž, sám pouští šel dál a dál. Prachem cest a potem zbrocen, toužil sláb a osamocen už jen spát.

Po bohoslužbě Malka výjimečně nešla na kávu nahoru do sborové místnosti, začínalo jí být mdlo. Doma usnula ještě dřív, než se vůbec začala modlit.

Odpoledne, když si Malka osvěžená lehkým spánkem uvědomila, že opravdu nemůže jít zpívat — pokolikáté už? farářka je naštvaná, i když to zatím neřekla naplno —, protože musí jít k rodičům na večeři, zachmuřila se. Sborový zpěv se pro ni stal tím, čím je pro spoustu lidí běhání — děsně se do toho nechce, vypadá to nesmírně nudně, ale když se to rozjede, je to prostě paráda. Co se vlastně dneska bude dělat? Koledám zase na rok odzvonilo, Malka ale koledy milovala a díky Bohu za Vánoce, které jim dávají zelenou. Těžko by si jinak tak fádni odrhovačky lajsla veřejně pobrukovat, přitom jsou tak krásné! Malka si stoupla, narovnal se v zádech, zavřela oči, nadechla se do břicha, uvolnila svaly na šíji i v obličejí a lehce přizvedla horní ret tak, aby byly vidět řezáky.

Byla cesta, byla ušlapaná. Kdo ju šlapal, kdo ju šlapal, matka Krista Pána. Postřetla ju tam svatá Alžběta. Kam ty kráčíš, kam ty kráčíš, sestřičko má milá? Idu, sestro, idu do kostela. Poslúchat mše, poslúchat mše svatého Nešpora. Nechoď, sestro, nechoď do kostela, povídajú, povídajú, že porodiš syna. Sakra, bez rozezpívání to prostě děsně drhne. Je to divný, ale je to tak. Vanavanavanavanavááááá. Vanavanavanavanavááááá. Vanavanavanavanavááááá. Malka stoupala po pomyslných schodech tónů a představovala si, že hází jablko do dáli a otevírá svůj krk té teskné písni. Když ji přestaly pobolívat hlasivky, znovu se nadechla k téže koledě.

Byl to úchvatný obraz tichého zasněženého dne, který protínají zvláště hluboké stopy. Na jejich konci jsou nohy obalené nepěknými válenkami, nohy obrovské, oteklé a bolavé, nesoucí prvoroďičku, která je tak naivní, že nevnímá blížící se porod. Copak nemá poslíčky? Copak žena, která od anděla vyzví svého syna ještě před početím, může být poslu porodu prostá? Možné to je, třeba se Ježíš narodil předčasně, to by ostatně při náročné cestě na sčítání lidu ani nebylo divu. Bylo to nečekané, najednou praskla voda a začaly porodní bolesti, anebo kontrakce, postupně sílící, a porod dlouhý, klidný, metafyzicky bolestný? Jen velmi pomalu tlačila Ježíšova hlavička v děložních kompresích na roztažení děložního hrdla na deset čísel. Měla vůbec Marie porodní bábu? Asi ne, že? Čili tam byl jen Josef? Zašil jí Josef porodní poranění? Asi žádná neměla, to by jí teda Bůh dopřát mohl. Stejně těžko pak mohla vysedávat u jeslíček, když začaly chodit hordy gratulantů, musela stát, po porodu si člověk prostě nesedne.

Malka toho o porodech věděla hodně z dob, kdy ji hnala šílená potřeba TO pochopit, pochopit první vteřiny svého života. Kdysi četla odborné texty o porodech, viděla nesčetně porodů na videích a snažila se představit si ten svůj a cítit

svou mámu. Malka se zalekla toho, že jí myšlenky zase nepozorovaně utekly tam, kam utíkaly celý život, do té černé mlhoviny, která ji otravovala a stravovala. Přestala zpívat, otevřela oči, byly trochu zalité, ale nikdo by to ani nepoznal.

Po takřka dvou dnech usedla k počítači, k tomu zaručenému vyfukávadlu klínu klínem, klínem ženským a plodným. Na jednom ze svých profilů měla úctyhodných dvanáct vzkazů, přičemž většina z nich byla od Zapeklita, což byl Roman, jak od pátku věděla. Psal o čarovnosti a magii, to bylo slibné, ale Malka věděla, že je to teprve začátek lité bitvy, v níž budou soupeři vyrovnání. Každý z nich chtěl v tom druhém vytvořit závislost na sobě samém, vysát milostný zážitek do poslední kapky poševního sekretu a semene a prožít temné dobrodružství. Kdo se zamiluje, prohrál. Ostatní vzkazy Malka zběžně prolétla očima, většina značila nekonečnou nudu. Ještě jeden byl docela pozoruhodný: *Sejdeme se v pravé poledne u památníku Žižky, poznáš mě podle svačiny, kterou budu mít připíchnutou na kabátu.* Pisatel *Lodivod*. Malka oběma odpověděla a nejraději by hned vyrazila na Vítkov nebo do Moulin Rouge, ale místo toho se začala chystat na večeři ve vinohradském bytě svých rodičů.

█ Malka krátce zazvonila a vzápětí odemkla. V ústrety jí jako první přiběhla asi dvouletá cícorka, která už zdálky volala „Maukááá! Maukááá!“ Malka ji čapla v podpaží, prudce zdvihla nad hlavu a dvakrát se rychle zatočila. Holčička pištěla jako hejno myší a nadšeně se smála. Malka si ji přesmykla do náruče, chytila za kotníky, vyvěsila hlavou dolů, párkrát jemně zhoupala a opatrně pokládala na zem do kotoulu. To už se na konci chodby objevila hezká mladá žena, které se pod bílou košilí rýsoval další potomek. Tvářila se zděšeně.

„Opatrně, Malko, vždyt si může ublížit!“

„Čau Veru,“ odpověděla Malka s ledovým klidem a jala se odstrojovat. Když si věšela svrchník, slabě, ale slyšitelně opakovala slova Kaččiny matky skřípavým čúzoidním hlasem a dodala: „Krávo jedna.“

Z pootevřených záchodových dveří se ozval mužský hlas: „Ty jí teda dáváš slušnou čočku, ségra.“

„Proč se nezavíráš?“

„Protože se za něj nestydím.“

„Si ho dej za rámeček!“

„Mnohé tak již učinily, buď ujištěna. Mimořádně nepřicházíš s tak debilním nápadem jako první.“

Malka se nadechovala k nadávce na pozdrav jen o pět měsíců staršímu bratru Vojtěchovi, ale její slova spláchl zvuk toalety. Otočila se, aby mohla skočit kolem krku tátovi, který se spokojeně usmíval a vítal ji slovy „ahoj dcerunko“. Bylo skvělé obejmout tátu! On neuměl hladit a vždycky jenom neefektivně posunoval zpocenou dlaň po jejích zádech v rozkmitu asi dvou centimetrů, to Malku uklidňovalo. Když byla malá, hladíval ji takhle snad celé hodiny, protože nikdy neměl to srdce to ukončit, když Malka tvrdošíjně spočívala v jeho náruči, ačkoli už potřeboval jít něco dělat. Stejně to bylo i teď, až jí táta zašeptal: „Jdi pozdravit mámu, dcerunko.“

V kuchyni se vznášel lehký dým ze smažení řízků. Máma po dvaceti letech definitivně vzdala zdravou kuchyni a boj s tátoými a Vojtěchovými alergiemi, které se stravou souvisely. Ekzémy a senné rýmy sice úměrně se snižujícím přídělem histaminu, sacharidů a bílkovin ustupovaly, ovšem v nepřímé úměře narůstala rodinná nespokojenost. Malka s pobavením sledovala, jakou bezbřehou dětskou radost vyvolal u bratra a otce fakt, že nejsou amarantové těstoviny s cuketou a kozím sýrem, nýbrž

telecí řízky s bramborovým salátem. Absenci majolky a pach řepkového, za studena lisovaného oleje taktně přešli a po letech zeleninových útrap neměli nejmenší potřebu se tím zabývat.

Ženy se pozdravily polibky na obě tváře, i v jejich pohledech byla cítit radost ze setkání. Malka se obrátila k Veronice, která Kačence převlékala počurané punčocháčky. „Kde je Miki? On nepřijde?“

„Má službu,“ odpověděla Veronika, „přijde později.“

Malce nepřítomnost o jedenáct let staršího bratra Mikuláše rozhodně nevadila. Nikdy k sobě neměli zvlášť blízko a od doby, kdy se vrátil z Afriky jako lékař bez hranic a oženil se s Verunkou, mezi nimi bylo až nepříjemné napětí. Výběr jeho životní partnerky asi nikoho příliš nepřekvapil, ale narušení Hlinecké bubliny někým tak beznázorovitým jako ona bylo pro rodinu nesnadné. Malce vytanul obraz Mikulášovy a Veroničiny svatby a rozhovoru, který vedla někdy nad ránem po nesčetně pivech s tátou.

„Nejni to žádnéj duševní tryskáč...“

Táta zvládl i v opici výhrůžně ztuhnout. „Dost! Takhle o mojí snaše nikdo mluvit nebude.“

„Tati, nesor, dyť je blbá jak štoudev!“

Táta dokonce bouchl pěstí do stolu a rozčílil se tak, jak ho snad od puberty neviděla. „Tvůj bratr si svobodně vybral ženu, kterou miluje, a už jen kvůli tomu si zaslouží tvou úctu. Ostatně, jsme s mámou žádostivi, koho si přivedeš ty.“

Malka se zásadně bránila protiútokem: „Možná to bude ženská.“

„Malko, aby bylo jasno, nám je srdečně ukradený, co bude mít mezi nohama, mluvím o tom, co bude mít v hlavě.“ Táta Malku znal až příliš dobře na to, aby ho ještě mohlo cokoli překvapit. Představa, že jeho dcera, ten jeho malej pankáč,

bude žít v lesbickém svazku, mu naopak připadala příjemně nepřekvapivá.

Malčin obdiv k otci neznal v tu chvíli mezi, její táta byl... prostě frajer. Eso. Paralelní vesmír. Navzdory jeho slovům Malka nicméně vycítila, že s ní co do mentální výkonnosti Veroniky už Hlinecké do puntíku souhlasí, a to jí stačilo. Jo, chtěla by být biologickou dcerou svého otce, ale připadalo jí to tak nějak víc jedno než u mámy.

„Mami, můžu jít ještě na chvíli do svého pokoje?“

„Jistě, Malko, jen táta tam má rozdělané focení, tak opatrně.“

Malka vstoupila do malinkého pokoje, nerozsvítila a chvíli tiše při svitu světla z chodby sledovala, co je tam nového. U stolu stály lampy a na malém bílém pozadí byly rozložené různé hadičky a masky, vypadalo to jako nějaké inhalátory. Na poličce byly v neměnné formaci vyskládané různé figurky, které si rodiče dovezli z diplomatické mise v Ulánbátaru, kde byli jen s malým Mikim ještě před narozením Vojtěcha. Po Malce už nikam nevyjeli, protože byla *náročná* a vyžadovala *zvláštní péči*, což se tak ostentativně nepřipomínalo, až to bylo nesnesitelně všudypřítomné. Malka si sošky prohlížela jednu po druhé, jako už tolikrát, a v mysli jí vyvstávaly večery, kdy po tátovi chtěla, aby jí při uspávání o té zemi vyprávěl. Byly tam figurky ze sobích rohů od Cátanů, malé sošky Buddha, kadi-delničky, čtyřoblíčejíky...

Najednou uslyšela bosé tlapičky.

„Losvítit!“

Malka rozsvítila, sedla si na pohovku a roztáhla ruce k objetí Kačenky, která ukazovala na pomalovanou stěnu a volala: „Lybičky! Lybičky!“

„Tyhle rybičky mi na stěnu namalovala babička Ina, když jsem byla asi tak malá, jako jsi teď ty. A víš, kterou jsem měla

nejradši? Tuhle!“ Ukázala na kdysi žlutou rybku, nejmenší ze všech, která měla fialové pruhy a rozesmátou červenou pusou. „A víš, jaký jsem jí dala jméno? Raketa. Ony totiž ty rybičky, když jsem šla spinkat, vždycky začaly plavat a povídat a tahle byla ze všech nejrychlejší.“

„A tahle?“

„Co — tahle? Jestli je taky rychlá?“

„Méno?“

„Jak se jmenuje? No, ta žádný jméno nemá. Můžeš jí nějaký vymyslet, jestli chceš. Jak by se měla jmenovat?“

„Muíčko.“

„Mlíčko?“

„Jo.“

„Tak jo. Tak tohle je Raketa a tohle je Mlíčko.“

Uslyšely zvonek a Kačenka se s hlasitým voláním „tátáááá, tátáááá“ vymanila z Malčina objetí. I Malka se šla s bratrem přivítat.

„Nazdar, Milenko, tak co, už ti nějaký chlap vydržel dýl než na jednu noc?“

„Tvoje starostlivost mi chyběla, Mikulášku. Potkala jsem Cypriána, prý máte na oddělení nějakou novou, moc hezkou sestřičku!“

Mikuláš vrhl na sestru hrozivý pohled a Malka pohladila bříško vedle stojící ztuhlé Veroniky.

„No a co to bude tentokrát? Že by další holčička?“

Trefa. Mikulášova nasranost by se dala krájet. Pochopitelně chce kluka, neboť zarytě tvrdí, že je mu to jedno. Kdyby šetřil spermie pro manželku a nevystřeloval pánu bohu do oken, třeba by to stihly ty rychlejší. Trapnej, trapnej, trapnej.

— Talíře většiny už byly zpola prázdné, jen Kačenka se zoufale ošivala nad plnou miskou salátu a k Veroničinu zoufalství stále opakovala: „Neci papat, neci papat!“ Mikuláš už dovyprávěl svou sadu historek z motolského oddělení dětské chirurgie, což stabilně ohromovalo již jen Veroniku, a i Vojtěch zběžně poreferoval o procesu psaní bakalářky o Vnitřním Mongolsku, kterou patlal na katedře sinologie. Neomylně přicházela řada na Malku, což ji znervózňovalo a probouzelo to v ní staré nutkání být naprosto netaktní a šokovat společnost. Asi jako když se ji máma poprvé a naposledy pokusila seznámit s nadějným kolegou z ministerstva zahraničí a Malka prohlásila, že by mohli konverzovat třeba o prdech, jestli na ně pan Karel trpí. Nikdy předtím neviděla mámu tak červenou, ovšem Karel byl takový idiot, že mu to bez nadsázky přišlo roztomilé, a uháněl Malku ještě několik měsíců, než pochopil, že mu zcela výjimečně nedá ani ten šuk, natož špetku lidské náklonnosti.

„No, a nechystáš se na domácí porod, Verunko?“ Veronika jen nechápavě zamrkala a v očekávání mužného slova do pralice se otočila k Mikulášovi.

„Ááá, slečna Lesana Alternativní promluvila. Zlato, dřív než začneš mou ženu nabádat k ohrožení života jejího i života plodu, měla bys vědět, že Česká republika má nejlepší výsledky v perinatální úmrtnosti nikoli díky sobeckým šílencům, co porodí dítě kvůli svému chvilkovému pohodlí vysoce rizikově někde v chlívě, nýbrž díky faktu, že naštěstí je naprostá většina lidí soudných a chápou, že se mají svěřit do péče lékařů.“

Tohle Malka čekala. „To je mýtus. U nás se do perinatální úmrtnosti počítá až dítě vážící tisíc gramů a víc, ale v ostatních zemích je to už od pěti set. Čili je spousta porodů ve vysokém stadiu těhu, který se u nás počítají za potraty, ale

v zahraničí už za mrtvorozený dítě. Kdyby se tohle přepočítalo, máme výsledky úplně stejný nebo ještě horší než země, kde se běžně rodí mimo porodnice.“

„Rád slyším, že když jsi zdrhla ze školy, zjevně ses vrhla na medicínu, ale možná by neuškodila trocha zdravého rozumu. Podívej, dokonce i matky, který žijou na ulici a celý těhotenství například fetujou a ani jednou si nedojdou k doktorovi, nakonec poroděj v nemocnici. A jenom díky tomu tu teď máme tyhle děti.“

Ina ztuhla a zděšeně řekla: „Mikuláši, prosím!“

Malce se zase bolestivě stáhly vnitřnosti, bohužel až nahoru ke krku. Nebyla schopná slova. Za tohle se na Mikiho nezlobila, brala to. Celá rodina s jejím příběhem vždycky nakládala v rukavičkách, ale to Mikuláš odmítal, vždycky jí to dával sežrat a na svou obranu tvrdil, že to prostě tak je a že takt Malce rozhodně nepomůže, protože v životě se setká leda s hulvátstvím. A v tomhle jediném měl pravdu, ale nijak to nezměkčovalo skutečnost, že vždy neomylně šel do té živé černé mlhy, která Malku dusila.

Situaci, jako ostatně vždy, zachraňoval táta. „Malka se ptala Veroniky, tak co na to říká rodička?“

„Já domácí porody považuju za zvěrstvo, souhlasím s Miki. K porodu jsem registrovaná v Podolí, s porodem Kačenký jsme tam byli spokojení.“

„No a kdo bude na mateřské?“ zeptal se táta jakoby nic a vysloužil si Malčin děkovný pohled.

„Samozřejmě že já, Miki má zodpovědnou práci. Ino a Jaromíre, děkujeme mockrát, bylo to vynikající, už budeme muset jít, Kačenka je unavená.“

Mladá rodina se nezvykle svižně zvedla, nasoukala dítě do zimní kombinézy a nikoli neobvykle se rozloučila. Ostatní se

zнову vrátili ke stolu, z něž Ina stihla sklidit použité nádoby a přichystat štrúdl s čajem.

„No a co ty, holčičko, jak se máš? Jak jdou *Princezny*?“ zeptal se táta.

„*Komtesy*, tati, jmenuje se to *Komtesy*. No, normální, je to docela náročný, ale už nám zbývá jen dvacet natáčecích dnů.“

„Vyšvihni nějakou veselou historku z natáčení, ségra!“ vyběhl Malku Vojtěch.

„Nejsem Donutil, mě nedonutíš.“

Poprvé od chvíle, kdy se rodina sešla, zavládlo ticho. Malka cítila, že TO musí říct, ale bála se, že tím odstartuje něco nepříjemného. Kéž by mohla jen obyčejně sdílet svůj život. Ale to nešlo, protože máma si brala všechno osobně a protože jejich životy byly z dokonale jinak namíchaných těst, která se prostě vlivem jiných konzistencí absolutně nedala prolnout.

„Chtěla jsem vám něco říct.“

Vojtěch významně hvízdal a zhoupl se na židli. „Paráááda! Jsi v tom. Souboj s Veronikou v přímém přenosu. Škoda že odešli.“

Ina syna umlčela svým obvyklým významným vyřčením jeho jména a tázavě se obrátila k Malce. Chtěla se tvářit bezpředsudečně, ale napětí v její tváři prozrazovalo obavy.

„Začala jsem dělat dobrovolnici v kojeňáku, je to skvělý, chodím si tam občas pohrát s dětma, některý беру ven a tak.“

Ina se nemýlila. „Ale proč zrovna kojeňák? Ví o tom Petr?“

„Petrovi o tom řeknu na příští terapii, dlouho jsem u něj nebyla, neměla jsem teď čas. A proč ne kojeňák? Ty děti potřebují pomoc, je tam málo sester, každá další ruka je k dobru. A upřímně, chtěla jsem to tam poznat, chtěla jsem to prostě tak trochu znovu prožít. Jako je mi jasný, že vy a Petr si myslíte, že je to blbost, ale já si naopak myslím, že to potřebuju, že se bez toho nehnu z místa, jestli mi rozumíte.“

Vojtěch se zvedl ze židle. „Hele, já ty tvoje sračky už nechci řešit, ségra, nic ve zlým. Radši už půjdu.“

„Počkej, Vojto, jak to myslíš, jaký moje sračky? Já mluvím o opuštěnejch dětech, to snad nejsou žádný moje sračky.“

„Ale jsou, ségra, je to furt to samý. Celej život jsme s Mikim jenom poslouchali, jak to máš všechno jinak a těžký a já nevím co všechno, a jako jo, já to chápal a mělas to těžký. Ale teď už jsi dospělá ženská a já už to prostě nechci řešit. Mám svůj život. Sorry. Čau mami, čau tati, čau Malko, mějte se všichni fajn.“

Malce se zhoupla podlaha pod židlí, bolestivé sevření krku zesílilo a ona propadla panice. Co se to děje? Vojta, její bráška, její jedinej opravdovej příbuznej, se kterým si hráli na ulici na poznávání adoptovaných lidí, se kterým si v jedenácti letech spojili krev z drobných řezných ranek na znamení opravdového sourozenectví a který jí vždycky říkal, že je prostě fakt hustá, že zvládá hrát život i s těma nahovno rozdanějma kartama?

„Vojto, prosím, neodcházej, co blbneš, já... já tam prostě musím, vždyť ty to chápeš, ne?“

Vojtěch s překvapením zjistil, že sestra usedavě pláče. Bundu po krátkém zaváhání zase pověsil, objal Malku a tiše šeptal: „Už je dobře, brácha je s tebou, pšššš, už je dobře, malá, malá,“ jako když na Malku ve škole přicházely záchvaty panické úzkosti, kdy se začala točit a kývat hlavou nebo se schovávala do skříně. Byli prakticky stejně staří a vyrůstali jako dvojčata. Vzpomněl si, jak máma kdysi říkala, že to, že Malka bude mít k ní a tátovi přinejlepším rozporuplný vztah, je danost, ale pokud se jim podaří, aby měla hezký vztah s bratry, budou šťastní. Všichni měli za to, že se to minimálně s Vojtou podařilo, ale on si tím tak jistý nebyl.

Vojtěch měl Malku moc rád, a když ji někdo vcelku oprávněně považoval za magora, byl ochoten a schopen mu rozbít hubu, což několikrát ilustroval. Malka nebyla magor, on vnímal ty divoce poskládaný kolečka, její nekonečný smutek, pocit prašivosti, pocit, že je na obtíž. Rozuměl jí, ale její závislost na něm ho svazovala. V tomhle měl Miki pravdu. Malka to měla těžký, ale prostě odsud posud, jejich máma jí dala absolutně všechno, mnohem víc, než asi kdy zamýšlela, a rozhodně mnohem víc než jemu a Mikulášovi. Tak ať už si to do prdele nějak porovná, fakt jsou horší věci na světě než bejt šťastně adoptovaná milujícíma rodičema.

„Hele, já jsem to nemyslel nijak zle. Kojenák je dobrej nápad, ale teď už půjdu, jo? Slíbil jsem Kristýně, že u ní dnes přespím.“

„Tak já tě doprovodím, jo? Můžu tě doprovodit? Nenechávej mě tu samotnou, nevydržím tu s mámou, prosím.“

Vojtěch snad poprvé v životě pocítil fyzickou nevoli vůči sestře, která byla tak neuvěřitelný slaboch. Jemně, ale nesmlouvavě ji odstrčil. „Ne, Malko, na cestu za svojí holkou fakt nepotřebuju garde. S mámou to zvládneš, má tě přece ráda. Ahoj.“

Rodiče taktně zůstali v kuchyni a Malka poslouchala, dokud výtah s Vojtou nedojel do přízemí a nezaklaply vchodové dveře starého činžovního domu. Potom rychle popadla kabelku, kabát a šálu a bez rozloučení utekla, běžela po schodech a cloumal jí pláč, jako už ostatně tolikrát. Došla do nedalekého temného parku, kouřila jednu cigaretu za druhou a nemyslela vůbec na nic. Přicházela ke špinavé partičce polehávající na lavičkách. Malka se nebála. Čeho taky? Feťáků snad?

První **Druhá**

Ina dobře věděla, co uslyší. Klap! Jistě, vchodové dveře se zavřely a její dcera se ani nenamáhalo říct „čau“, natož „dík“. V Ině se rozlila známá hořkost z pocitu nedocenenosti. Slzy nepřicházely, ty vyschly už dávno, možná před osmi deseti lety, kdy se každý den točili kolem toho, co vlastně dělá mámu mámou. Kdy každou chvíli slychávala, ať sklapne, protože není máma. Kdy se v nekonečném zoufalství rozhodla dceři nabídnout, že Malčinu první mámu zkusí vyhledat, ale byla to Malka, která na to tehdy neměla.

Ale vlastně to není tak špatné, že Malka zdrhla, Ina se cítí vyčerpaná a je osvobozující mít zbytek večera prost rozhovorů, kdy tančí na tenkém ledě zpoza zamrzlého rybníka, nad nímž je každodenní objektivně úspěšné fungování s dcerou a pod nímž číhají lité vlny jejich zmatků, bojů, nepochopení a bolesti. Bylo to nefér. Ona, Ina, se stále obezřetně dívá pod nohy a zkoumá, kam lze ještě bezpečně šlápnout, zatímco Malka dupe jako vzteklé batole, které touží po propadlišti a znovu-zjištění, že ji z něho rodiče opět vytáhnou.

Jaromír brouzдал na internetu. „Představ si, že toho Kábrta, co jsem ho fotil, obvinili z korupce. Uplácel Českou poštu, kšeft jako svině.“

Scénář zcela běžný. Jaromír dobře ví, že Ina potřebuje mluvit o tom, co se mezi nimi a jejich dětmi před chvílí odehrálo, ale vyčkává a předstírá, že není o čem mluvit. Ví, že to Ina nevydrží a začne sama. Ina by si tak přála, aby to byl jednou

on, kdo se pustí do nějaké reflexe jejich klopotného života, ale na druhou stranu si byla vědoma, že právě Jaromírova rezervovanost k těmto rozhovorům dodává jí samé a jejich životu odlehčení.

Kábrta přešla ostentativním mlčením a mechanicky začala skládat talíře a hrníčky do myčky. Bolestivě ji píchlo v zádech, nemohla úplně dodechnout. Byla znavená. Nechala myčku otevřenou a nádobí zpola neuklizené a šla si napustit vanu, kterou zakapala levandulovým éterickým olejem. Svlékla se a ponořila se do lázně. Na kachličkách byly ještě zbytky samolepek z dob, kdy se tu koupávali Vojtíšek s Malinkou. Vojta si hodinu vystačil se dvěma konvičkami, Malka bývala divoká, předváděla kapry a žraloky, koupelna se při jejich nájezdech měnila v bitevní pole, pravěk, zámky a moře s piráty.

Ina klidně pozorovala své tělo. Bylo štíhlé, vážila do šedesáti kilogramů, přesnou váhu neznala, ale zůstávala už čtyřicet let zhruba stejná. Měla z toho dětinskou radost. Snad všechny její kamarádky, kterým už klimax vzal životní vrchol, byly pořádné kusy ženských a samozřejmě to neustále řešily, ale ona se somaticky příliš nezměnila. Na břicho měla jemný váček vytahané kůže, která stále i po téměř čtvrtstoletí připomínala, že obrovsky narostla do objemu dvou dětí. Prsa měla prázdná a povislá, živila všechny její tři děti. Malka se sice nikdy nenaučila efektivně přisát, spíše prsa zvědavě ocucávala a okukovala kojení od Vojty, ale Ina poctivě odstříkávala mléko i pro ni, aby jí trošku vynahradila studenou flašku z kojenačku a aby jí dala aspoň přivonět... mámy. Bože, to byla zvláštní doba! Je to vůbec pravda?

Ina zamyšleně přelávala vodu z jedné dlaně do druhé a nechávala se unášet do minulosti, která jí připadala nedávná. Způsobovalo jí závrať, že je pryč. Dokladem jsou jen vzpomínky,

tak nejisté, podléhající erozi pod tlakem času a emocí. Ina si vzpomíná na moment, kdy leží v téhle vaně, maličká Malinka konečně usnula a ona si říká — kéž bych se mohla vznést v čase na oblohu a nahlédnout náš život z výšky, bude s námi vůbec Malka, až jí bude dvacet? A už je to tu. Dávno je to tu. Tehdy se i Ina nechávala ráda ukonejšit mantrou, kterou s Jaromírem běžně slýchávali — že *se všechno srovná*, když si dítě *zvykne*, že bude *jako vlastní*, a že dokonce po letech nikdo ani nepozná, že to dítě *není jejich*. Jenomže to nebylo tak jednoduché, vlastně to občas bylo příšerné. A taky krásné, to jistě. Prostě jako každé mateřství, jen... úplně jiné. Naštěstí narazili na Petra, který se tehdy vrátil po doktorátu z Irska.

Ina ponořila vlasy a uši pod vodu. Dodnes v ní rezonují Petrova slova, kterým tehdy ještě tak docela nerozuměli:

Člověk se vyrovná snad se všemi protivenstvími, ale musí je znát, aby se jim dokázal postavit. Lidský mozek si nedovede poradit s bílými místy, nemá rád otazníky a prázdno. Okamžitě si je vyplní, a pokud nezná odpověď, dosadí si tam nebezpečnou smyšlenku.

Ode dne, kdy dítě pochopí, že se narodilo jiné matce, než která je vychovává, nad tím přemýšlí každý den svého života. Věnuje bezbřehou duševní energii tomu, aby pochopilo samo sebe.

Jak strašně těžké to tehdy bylo! Jak byli naivní! Nikdo je nepřipravil na to, že si přivezou děťátko ublížené, zmatené a vystrašené, neustále bojující o život. Byli z toho vyřízení, protože nic podobného s Mikuláškem a Vojtou nezažili a nedovedli si představit, že je vůbec něco takového možné. Malinka byla nepolapitelná a neuklidnitelná, pořád jen vyděšeně lezla, mlátila věcmi, kousala a prala se, nedovedla usnout bez suchého ječivého řevu, objetí jí působilo úzkost. Jediné, co ji uklidňovalo, byla neustálá masturbace, pořád si cpala ruce do plíny, lehala si na břicho a divoce se pohupovala tam

a zpět. Neuměla si hrát, nedovedla být sama a zároveň nikoho konkrétního nevyžadovala. Neznala běžné věci — auto, psa, zvuk puštěné vody... neznala mámu. Kdyby nebylo Petrových vysvětlení a rad, mysleli by si, že musí být zkrátka nějak postižená, geneticky deformovaná, divná.

A tak Malku miminkovali, učili ji být bezbranným dítětem, které se nechá ukonejšit — ne kýmkoli, ale právě jen a pouze matkou. Roční dítě nosili v klubíčku na rukou, balili do zavínky, koupali v malém kyblíčku, kam už se vůbec nevešlo, žvatlali na ně. Nikdy ji nedávali hlídat, byli stále s ní, nechodili do společnosti a přísně střežili, aby ji nic a nikdo nerozrušoval a neodváděl od toho, co měl být nový domov a nová rodina.

Trvalo dlouhé měsíce, ba roky, než konečně došlo na Petrova slova, než se to překloupilo. Malka si jako už velké, takřka školkové batole dovolila být miminkem a na krátké chvílky si i ona začala říkat o pomazlení, v jejích asi dvou letech jí poprvé místo šíleného suchého ječivého řevu začaly téct opravdové slzy. V době, kdy se zdravé děti začínají od rodičů odpoutávat, se Malka konečně přicucla a držela se a držela. Byla čím dál tím klidnější, veselejší, mírnější, k cizím lidem začala být podezřívavá a Inu bytostně potřebovala. Ne kohokoli, ale Inu, mámu.

Do koupelny vstoupil Jaromír a dával si pastu na kartáček.

„Už musíš mít vodu úplně studenou, Inko. Pojď ven, nebo ti připustím teplou.“

Ina se pousmála a pohladila Jaromírovi ruku. „Trápí mě, co dnes řekl Vojta. Že celý život musel řešit Malku. Někdy si říkám, jestli jsme klukům neublížili.“

„Takhle o tom nepřemýšlej, Inko. Malka nám možná něco vzala, ale taky nám přece hodně dala. Strašně moc jsme se toho s ní a od ní naučili, a vlastně i kluci, vždyť to přece víme.“

„Když ona si pořád myslí, že nás nějak jako obtěžuje, že jsme vlastně celej život litovali, že jsme ji přijali. Za celej život jsem ji nedokázala přesvědčit, že to všechno dělám proto, že je to moje dítě.“

„Inko, pojď už.“ Jaromír výmluvně roztáhl osušku a čekal, až se Ina zvedne.

K usínání Jaromír pustil *Jméno růže*. Věděl, že musí Inčinu mysl přeladit, aby se alespoň na chvíli přestala trápit a topit ve vzpomínkách. Měl svou ženu rád. Byla to obdivuhodná máma, jeho nejlepší kamarádka a pořád ještě docela pěkná ženská.

— Ina se probudila do tichého bytu v mrazivém ránu. Za mírně odhrnutou roletou uviděla čerstvě napadaný sníh, který úlevně tlumil zvuky projíždějících aut a o který se lomilo žluté světlo unavených pouličních lamp. Uvařila si silnou kávu, kterou jí kamarádka přivezla z Bali, a začala se chystat do práce. Oblékla si jednu ze svých krásných sukní a lehký propínací svetřík, s nevolí se lehce nalíčila, protože když před časem vyrazila pod tlakem zaspání do práce bez mejkapu, několik kolegů se jí lítostivě ptalo, jestli není nějak unavená. Tak to teda nemá zapotřebí. Na cestu do práce se těšila, v tramvaji ještě stihne přečíst pár stránek a potom se projde ztichlým a zasněženým Hradem, to bude krásné!

Od zastávky Pražský hrad šla Ina svižně. Zase se oddala představě, co by se asi stalo, kdyby vlezla k vojáčkovi z hradní stráže a cvrnkla ho do nosu. Nebo na něj hodila sněhovou kouli. Nebo se kolem něj protáhla do budníčku, před kterým hlídkuje, a zařvala by mu zpoza zad „Bááááá!“. Nebo by mu začala ometat klopou kabátu. Nebo by mu dala pusu. Jenže to by musela vyskočit a třeba by se nestrefila, tak by mu tu pusu

dala na bradu, pak by při dopadu uklouzla, zborčila se tam a podrazila mu nohy a válela by se v jedné kouli s krásným vojákem ve sněhu. Jú!

Ina měla svou práci ráda, a to včetně místa. Pracovala na vízovém odboru ministerstva zahraničí, přičemž takzvaná konzulárka měla své detašované pracoviště v Toskánském paláci. To bylo mnohem lepší než Černín, který měl také krásnou energii, ale už byl prostě fabrikoidní a člověk se tam jen tak nezašil, leda když měl klíče od repre prostor, což Ina mívala, a tak bylo báječné se na pár chvil vytrazit do Masarykova bytu, zvláště do té osudné koupelny. Nádherná, strohá, velebná prvorepubliková koupelna ve stylu art deco, přímo uprostřed úřednické líhně, hučícího úlu! Tenhle významový kontrast Inu uklidňoval a dodával jí vědomí, že nic není jednoznačné, jednobarevné a jednolité, jak se jí občas zdálo. Ovšem Toskán byl neméně krásný palác, na rozdíl od Černínu prost poct a formalit, prost Janákovy či jiné přístavby s úřednickými kamrlíky, prost lomozné jídelny, prost — k Ininu smutku — páternosteru.

Ina si zapnula počítač a začala se probírat telegramy v řeči jasné, které přes noc dorazily. Nic převratného, něco se týkalo nadcházejícího školení pro asijský region, Tbilisi hlásilo vzrůstající problém s nabíráním víz přes cestovní kanceláře a agentury, Moskva se ujišťovala o termínech správního řízení při komunikaci s vnitrem. Na displeji telefonu zasvítla ředitelna, Soňa zvala všechny kolegy k sobě, chtěla jim představit novou kolegyni. No jo! Alena Pádová. Relativně mladá žena, nastupuje po roce mateřské a bude s Inou v kanceláři. Ina se smutně zadívala na druhý pracovní stůl, kde měla rozložené spisy a šanony, které potřebovala při zpracovávání nového metodického pokynu, a jala se svůj bordel sklízet.

Ina si potřásla rukou se sympatickou černovláskou a vstřícně jí uvařila kávu.

„Vý jste už byla někde na výjezdu?“ zeptala se mile, ačkoli samozřejmě měla zjištěné, že Alena před mateřskou stihla jeden výjezd.

„Ano, Teherán. No, ale stejně jsem hodně... nervózní. Připadá mi, jako bych byla doma celou věčnost, a přitom to byl jenom rok.“

„To chápu,“ řekla povzbudivě Ina. „Já jsem byla doma dokonce šest let, považte! To si dobře pamatuju.“

„Víte... já jsem s Rozárkou sama a musela jsem se vrátit do práce už po roce z finančních důvodů,“ řekla Alena omluvným tónem. Ina rychle pochopila, že její zdůraznění délky rodičovské vzala Alena jako výtku vůči krátké době strávené doma s dítětem.

„Tak to musí být těžké, ale zvláště tady u nás jsou časné návraty do práce po porodu docela běžné a ani to nemusí být tak obtížná situace, jako je ta vaše. Já tomu rozumím, každá jsme jiná. Připadá mi čestné si přiznat, že by nám některým doma prostě hráblo. Já jsem sice z různých důvodů zůstala doma hodně dlouho, ale to neznamená, že mi z toho právě nehrabalo, že.“ Ina se něžně smála a cítila, že její vlídnost působí na Alenu hřejivě a že setřásla původní obavy z toho, jak na ni zkušenější kolegyně prvotně nahlídne. Chudák děvče! Není jednoduché stát se mámou, ještě těžší je nesdílet tu radost s tátou dítěte a strašně těžké je opouštět malé dítě den co den, když o tom žena není pevně přesvědčená. I Ina pociťovala úlevu, protože první dojem z Aleny měla dobrý. Její celoživotní štěstí na kolegy ji, zdá se, neopouštělo ani tentokrát. A to je fakt klika vzhledem k tomu, že namachrovanými mladými diplomaty a diplo-matkami se to tady jen hemží.

Po dvojím zatukání, které už Ina identifikovala jako Sonino, se otevřely dveře.

„Promiňte, nerada ruším. Inko, mohla by ses někdy do oběda stavít? Ráda bych s tebou něco probrala.“

„Průůůuser,“ řekla Ina odvážně a poočku sledovala Aleninu reakci. Soňa pochopila iniciační výměnu jejich oblíbených frází a pohotově kvitovala: „Jsi v prdeli, holka. Neber úplatky, neber úplatky, neber úplatky.“ A se zazubáním zavřela dveře.

Alena si v prvním překvapení zamíchala prázdný hrnek od kávy, ale hned se usmála. „Máte s paní ředitelkou dobrý vztah, jak vidím.“

„Však to tu taky už nějaký pátek spolu táhnem. Je sice razantní, jak hezky říkají ti, kterým šlape na kuří oko, ale je férová a pracovitá. Jednou za čas zajdeme večer na pivo, příště můžete jít s námi. Jestli teda budete mít hlídání...“

„To si ráda zařídím,“ odpověděla chvatně Alena.

Jo, bude dobrá, řekla si Ina, nasadila si brýle a ponořila se do práce.

Bylo to tak legrační! Ina den co den ráda pozorovala obědovou šou v Černínu. Úředníci v kvádrech postávali ve skupinkách v přízemí u páternosteru, odkud byl dobrý výhled na všechny příchozí cesty do jídelny, a rozehrávali scénky nápadně připomínající základní školu. Špicovali uši i oči, aby jim neuniklo, kdo s kým dnes poobědvá, kdo se s kým baví, kdo na koho čeká a jakým způsobem se vítá. Dvojice či skupinky následně odcházely po příkrých schodech dolů do kantýny, kde se způsobně řadily do fronty, a tady se začala roztáčet ta skutečná kola, která hnala běh ministerstva kupředu. Mezi knedlíky a zelnými saláty kolovaly veřejné tajnosti o plánech

restrukturalizace, u omáček cintaly nabídky na zahraniční mise, do polévek se míchaly drby a s masem se nezasvěceným uváženě ukrajovaly staré, ale živoucí historicky bardů, které daly směr mnohaletým klikám a nevraživostem.

Ina dnes postávala u páternosteru s nechutí. Jednak nemusela místní filé s bramborami a pak také nemusela Martina, kterému před časem slíbila dnešní oběd. Co po ní to hovádko může chtít? Martin byl asi o deset let mladší ředitel diplomatického protokolu a původem také konzularista, tak se ostatně kdysi poznali. Byl to úlisný klikoleštil a zadkolez, jeho inteligence byla průměrná, ale byl poměrně pracovitý a prostě snaživka obecná, takže postupně lopotně šplhal tam, kam si usmyslel.

A tady už kráčí. Sbíhá ze schodů s rozevlátým sakem, všudypřítomným žoviálním úsměvem a hranou lítostí za pozdní příchod.

„Ino, vypadáš báječně! Promiň, měl jsem jednání, trochu se to protáhlo.“

Ina vytasila pravici, aby se vyhnula políbení na tváře. „Ahoj, nic se neděje, aspoň jsem si přečetla nástěnku.“

„No, a našlas tam něco zajímavého?“

„Parte.“ Ina cítila, že se nedokáže efektivně bránit jízlivosti, která na ni v Martinově přítomnosti neomylně sedala, stejně jako ji před pár hodinami s Alenkou zaplavovala laskavost.

Ve frontě si vyměnili nezbytné fráze o práci a rodině a Ina oproti svému zvyku skenovala ostatní kolegy v touze nalézt někoho, kdo by si k nim ještě mohl přisednout, aby to přežila ve zdraví. Ovšem zároveň v ní hlodala zvědavost, co že jí Martin může chtít.

Martin zvolil nejdlejší kout jídelny, čímž se zvyšovala důležitost sdělení, které se jí chystá předat, a snižovala se šance

na přisednutí někoho normálního. Ina zůstávala ve střehu. Martin neotálel.

„Ino, proč jsi vlastně po mateřské už nikdy nevyjela? Se svými zkušenostmi už bys byla velvyslankyně,“ řekl Martin podlézavě. Ina neměla tohle téma, kterému bývala vystavena poměrně často, zvláště v lásce.

„Velvyslankyně rozhodně ne, to jsou docela jednoduchý počty. Vzhledem k jedinému výjezdu jsem pořád ofiko druhá tajemnice, na to nezapomínej. Nevyjela jsem kvůli dětem, měli jsme to zkrátka složitě.“ To nebyla pravda. Nevyjeli kvůli jednomu dítěti. Ina pocítila v ústech hořkost, v níž se mísila nechutná ryba a stará ambice, kterou vědomě pohřbila.

„No, a nezvažuješ ještě nějaký výjezd?“

Ina z upřímného překvapení vyklopila bramboru, kterou nesla na vidličce k ústům, a pobaveně odpověděla: „Jistě že ne, jsem stará a děti mě potřebují.“

„Máš ještě pěkných pár let do důchodu a děti máš dospělé. To ti nežeru. Copak si nechceš na důchod přivydělat?“

„Martine, při vši úctě, nemám teď úplně potřebu se zpovídat ze své rodinné situace. Můžeš mi laskavě ozřejmit, kam míříš?“

„To je trefné, jako vždy!“ zasmál se Martin a významně a spiklenecky se rozhlédl po jídelně.

„Vypadá to, že do Vietnamu,“ řekl přidušeným hlasem. „Ještě to není ofiko, ale snad to vyjde. Měl bych vyjet do konce roku. Konzul tam za rok končí a já přemyslím nad svým týmem. Rád bych tam měl někoho kvalitního a vzpomněl jsem si na tebe.“

Ina se sklonila nad talířem a horečně uvažovala. Cože? Proč by tenhle sukničkář chtěl do Hanoje starou bábu? Jsou tu desítky kvalitních mladých konzulek a konzulů, kteří budou

efektivnější a poddajnější než já. Navíc se nemáme úplně v lásce, byť jsme nikdy nebyli přímo ve při. Co za tím vězí?

„Gratuluju, excelence. Ale obrať se jinam. Já už vyjet nechci, určitě najdeš někoho mladšího a lepšího,“ řekla Ina poměrně rezolutně.

Zavládlo ticho. Martin takovou rozhodnost patrně nečekal a vlastně se tím téma hovoru rychle vyčerpalo.

Ina ovšem zatoužila pochopit, o co ve skutečnosti jde. „Ostatně, jistě o tu pozici bude stát víc lidí,“ znovu pootevřela prostor k diskusi.

„Tak snad do toho budu mít taky co mluvit,“ odpověděl Martin podrážděně. „Podívej, Ino,“ řekl způsobem, který prozrazoval rezignaci a upřímnost. „Já o tu destinaci docela stojím a vlastně nemám tak moc na výběr. Ale ta konzulárka je tam vo prdel, dyť to víš nejlíp. Vláda je teď hodně pro obchodní diplomacii, ale to je tam s vízama věčnej boj. Potřebuju někoho, kdo se mi o to dobře postará.“

Tak takhle je to. Chlapec chce lézt do proexportních zadnic a dávat Vietnamcům víza jako na běžícím pásu, a nechce si přitom vylámat zuby. Není tak hloupý, jak si Ina myslela. Byla to harcovnice, čistá konzularistka, která sice byla na jediném výjezdu za krále Klacka, ale od té doby se věnovala vízovce intenzivně na ústředí, jezdila na většinu kontrol, pracovala i pro inspekci a zažila nejedno odvolání za vízové přehmaty.

„Martine, já si tvé nabídky vážím, ale vždyť víš, že jsem politickou ani obchodní diplomacii vlastně nikdy nedělala a tyhle aspekty si ve vízové politice moc nepřipouštím. Se mnou by se ti tam nežilo lehce.“

„Jo, to nějak tuším, ale stálo by mi to za to,“ odpověděl otráveně Martin.

Ina se zatvářila zaskočeně.

Martin odložil příbor. „Podívej, nech si to prosím projít hlavou. Času je dost, výběrko bude asi v květnu. Moje nabídka platí. Kdyby ses pro to rozhodla, budu moc rád. Možná by se našlo místo i pro tvého muže, on ostatně kdysi dělal hospodáře, ne? Určitě tam bude minimálně nějaký referent pro rodinné příslušníky. No, musím běžet. Rád jsem tě viděl.“

Ina osaměla a pomalu žvýkala tuhé studené filé. V Hanoji budou výborné ryby, pomyslela si.

█ Cestou z práce Ina radostně přeskakovala nánosy šedého rozbředlého sněhu. S překvapením si uvědomila, že její myšlenky se s vypnutím pracovního počítače nestočily ke včerejšímu rodinnému setkání, k Malce, Vojtovi a Mikulášově rodině v naději, ale že zálibně ulpívaly ve vlhké, dusné a slunné Hanoji. Byla tam několikrát na kontrole a dvakrát na krátkodobém výjezdu, znala to tam docela obstojně. Asii milovala. Co se ještě pomilovat? Vůlí stočila myšlenky zpět k dětem. Mikulášovi může díky pozeňnanému stavu snachy zatelefonovat, to je dobrá výmluva, jinak se musela pořád hlídat, aby nebyla stíhačka. Ale... vždyť kdyby bylo Verunce špatně, Miki by jistě dal vědět. Ne, dnes mu volat nemusí. Malka. Ta nezavolá, to Ina věděla. Scénář byl ten, že zavolá Ina, o tíživém tématu mluvit nebude a dá tak dceři najevo, že se nezlobí a že je vše zapomenuto. Ina vyhrabala z kabelky telefon, nalistovala Malčino číslo, pak ovšem jen napsala zprávu: *Dobrovolnice v kojenaku je skvely napad, tesim se, az nam o tom povis vic. Mama.* Zprávu odeslala a měla radost, vyřešila to nejlépe, jak to šlo. Co Vojta? Bude dnes spát doma? Říkal o tom něco? Vytočila Vojtovo číslo a zjistila, že Vojta bude i dnešní noc trávit u Kristýny. To bylo náhodou fajn, chtěla

mít večer jen pro sebe s Jaromírem. Ještě zkřehlými prsty ze zvyku zabrousila do kalendáře, kde na ni zasvítila upomínka: „Petr 18.00.“ Sakra! Petr!

— Když se Ina systémem metra a tramvají přibližovala k Petrovu karlínskému pracovišti, její radostná nálada byla ta tam. Vůbec se jí nechtělo začít skládat účty z posledních měsíců a rozplétat složitou dynamiku jejich rodiny. Tolik se těšila na Jaromíra, co asi řekne na Hanoj? Určitě bude argumentovat ateliérem, který nemůže opustit. Ale mohl by, ať se ta jeho Jolana konečně vycajchnuje! Co by ne? Ateliér je dobře zajetý, Jaromír na něj klidně může dohlížet na dálku.

Nebo... by mohla jet sama! Ta myšlenka ji ohromila. Celý svůj život propojila s tím jedním mužem, se svým mužem. Na jakou nejdelší dobu se vlastně kdy rozdělili? Ina matně vzpomínala na své krátkodobé výjezdy, kam ji však Jaromír stejně částečně doprovázel. S překvapením zjistila, že ve svém dospělém životě nikdy nežila sama. Jak chutná samota? Nemá na ni už po těch letech nárok? V úvahách o tom, jak rodinu opustit, vešla do centra pro náhradní rodinu. Už z chodby viděla, že Petr má dveře do své pracovny otevřené, přišla o pár minut později.

„Jsi to ty, Inko? Mám už nastavený kávovar na tvé oblíbené dvojitě preso!“ zahalekal Petr.

Ina se musela usmát. Pověšila svrchník a uvolněně šla vstříc rozhovoru s mužem, kterému, jak věřila, vděčila za kompletnost své rodiny.

Petr vypadal celý život stále stejně. Zarostlý, klidný a usměvavý medvěd, byl takový lehce zaoblený, jen se do něj zabořit. Vyzařoval životní nadhled, kterým na rozdíl od divokých počátků své kariéry už doopravdy oplýval.

„Tak co je nového? Jak se vám daří?“ zeptal se mile a již tradičně na úvod.

Ina si zamyšleně přitáhla voňavou kávu. „Vlastně asi docela stejně. Jak dlouho jsem tu nebyla? Skoro půl roku, že? Největší novinka je asi ta, že Mikuláš s Veronikou čekají druhé dítě. Vojtěch se pořád moří s bakalářkou, má vážnou známost, je to hodné děvče od nich z ročníku, jmenuje se Kristýna. No a Malka...“ Ina mimoděk zavřela oči, „Malka už tři čtvrtě roku pracuje na jednom televizním seriálu jako... nějaká podržtaška.“

„Ty z toho nejsi nadšená... proč?“

„Mně už je to vlastně tak nějak jedno. Teď ji to baví, je v tom asi dobrá. Ale... prostě má na víc, nechápu to. Ona přece je houževnatá a ambiciózní, nerozumím tomu, že si takhle svévolně zavřela dveře. Já ale stejně tak nějak tuším, že ona si tu maturitu jednou dodělá. Prostě až my všichni přestaneme definitivně doufat, tak pak se do toho pustí. Vždycky byla taková.“

„Jaká?“

„No, prostě trucovitá, vzdorovitá. Ona nesnese představu, že by snad mohla někdy udělat to, co se od ní očekává nebo co je běžné. Musí pořád překvapovat. Jen tak, aby byla legrace, aby bylo o čem mluvit.“

„Mrzí tě to?“

„Já nevím. Přejde mi to... zbytečný, asi. Víš, kdybych si myslela, že na to nemá nebo že ji to fakt štvalo, tak to neřeším. Ale ona je tak chytrá! Zajímá se o spoustu věcí a vůbec ne povrchně, ona je schopná si věc nastudovat do nejmenších detailů a perfektně argumentovat. S tím svým ohněm by byla skvělá advokátka, učitelka, socpracka... já nevím, cokoli. Ale ona radši běhá s vysílačkou v blátě a vodí herce na plac. A určitě s nima i spí, to je mi jasný,“ dodala Ina zachmuřeně a cítila,

že nechtěně upouští všechny své nastřádané pochyby jako po másle. Sama se zalekla hořkosti, která se v místnosti rozlila.

„No, tu maturitu už jsme probírali několikrát. Ale copak ty nemáš žádnou radost z toho, jak je samostatná? Jak skvěle funguje? Vždyť je to úžasný! Pracuje, vydělává, bydlí sama, je relativně zodpovědná a ještě s vámi má dobrý vztah. A to je vaše zásluha. Dali jste jí šanci prožít spokojený život, to je báječný!“

„Jo, ale já jsem už prostě unavená.“

„Z čeho?“

„No z toho věčného kalkulu, z toho neustálého tance okolo horký kaše. Z toho, že teď musím potlačit naše očekávání, aby se Malka laskavě osvobodila a milostivě si dodělala maturitu. Z toho, že si nemůžu dělat, co chci, i když je dávno dospělá. Z toho, že je to pořád stejný.“

„To chápu, to musí být únavný. Já vždycky říkám, že největší umění mateřství není si k sobě děti připoutat a vyplácet je, ale v pravý čas je s důvěrou svobodně vypustit do světa. Ne jako psy na neviditelném vodítku, ale jako dospělé bytosti, které možná pocházejí dílem z tebe, ale nejsou ty. Malka už nepotřebuje tvou pomoc, potřebuje tvou důvěru.“

Ina sledovala skvrny od kávy, které ulpěly na vnitřních stranách hrnku.

„Sama jsi to před chvílí řekla — vždyť tebe to obtěžuje a cítíš to tak správně! Je v pořádku, že tě tíží starost o dospělé děti, není totiž přirozené starat se o dospělé. Teď je čas pro tebe, pro tebe a Jaromíra, pro tvou práci, pro tvé záliby. Můžeš klidně...“

„...někam odjet,“ dopověděla chvatně Ina.

„No ano, třeba někam odjet.“ Zavládlo ticho, které Petr po chvíli přerušil. Ina si všimla Petrova nervózního mimoděčného pohledu, znala už tenhle projev toho, že je mu něco nepříjemné.

„Ještě bych se chtěl vrátit k jedné věci. Zmínila ses, že s kolegou z práce jistě spíš. To víš, nebo si to myslíš? Co víš o jejich vztazích? Svěřuje se ti?“

„Ne. Nikdy se nám nesvěřovala. Jen občas Vojtovi a ten někdy něco naznačí, ale vlastně toho dohromady moc nevíme. Myslím, že nemá žádný vážný vztah, aspoň o něm nevím. Ale předpokládám, že žije značně promiskuitně. Často si telefonuje s různými muži, večer vyráží do barů, chová se vyzývavě. Když jsem se někdy zmínila o vážném vztahu, vysmála se mi. To taky nechápu. Já jsem měla za celý život jen Jaromíra a nerozumím tomu, co může být obohacujícího na střídání chlapů bez nejmenší možnosti se vůbec dobře poznat. Vždyť to musí být pořád to samé, ne?“ Ina pohlédla na Petra tázavě, jako by on měl vědět, jaké to je často střídání partnery.

„To je stejné jako s maturitou, Ino. Doba, kdy jste ji mohli ovlivňovat, už je pryč. Malka už má karty své morálky rozdané, a jestli to není úplně špatné, a já věřím, že ne, tak nedělá nic, co by mohlo jí nebo někomu jinému opravdu ublížit. Prostě má potřebu navazovat jen povrchní známosti, z nějakého důvodu ji to teď naplňuje. Věř jí.“

„Jak to, že to nemůže nikomu ublížit? Nějakej úchyl může ublížit jí, ona může rozbít cizí manželství, může se zamilovat do někoho, kdo o ni ve skutečnosti nestojí..“

„Ino, no tak,“ přerušil ji netrpělivě Petr. „Malka rozezná psychopaty. Manželství, které si vymlátí zuby na nějaké mladší krasavici, by si je vymlátilo na první příští, pokud by to nebyla Malka. Na to je potřeba víc lidí než jen ona a její čáry máry. A zamilovat se do někoho, kdo o ni nestojí? Tak to je, Ino, řekl bych, životní úděl lidstva. To se stane i počestným pannám. Naopak bych řekl, že Malka má se svou zkušeností slušnou šanci situaci včas prokouknout.“

„Já myslím,“ řekla zamyšleně Ina, „že se vztahu vlastně bojí, protože si myslí, že selže, že není taková, aby ji někdo mohl mít doopravdy rád.“

„Ano, tak nějak to bude. A taky si prostě užívá života jako spousta lidí v jejím věku. Malčín citový život je a vždycky bude zatížený jejím těžkým příběhem a já chápu, že se o ni strachuješ. Pro ni je samozřejmě těžké někomu uvěřit, někomu se svěřit, ale na druhou stranu má na boj se svou citovou křehkostí toho nejlepšího rádce a tím je její rozum. O její inteligenci přece nepochybujeteš, Malka je velmi inteligentní, má mimořádné analytické schopnosti a bystrý úsudek. Vlastně bych řekl, že vyrostla do jedinečné celistvé bytosti, která nutně zaujímá veškeré protiklady. Je jemná, vnímavá a křehká, a přitom drsná, nezávislá a k sobě tvrdá. Musí to mít o to těžší, že je velmi atraktivní. Ona na chlapy působí jako biolit na mouchy, padají jí k nohám ještě dřív, než se nad tím ona sama vůbec zamyslí. A to není jednoduché.“

Ina vzhledla k Petrovi překvapeně a zkoumavě. Je to vůbec možné? Vždyť zná Malku doslova od plenek, je to její druhý, ne, vlastně třetí táta! Ina se zděsila pravdy, kterou v Petrových očích uviděla patrně ještě dřív, než ji rozpozná on sám. Třeba se mýlí. Kéž by se mýlila!

Další hovor se ubíral pro Inu vlastně nezajímavě, brouzdali se všedními dny jejich rodiny a Ina přiznala, že ji napadlo jet ještě na jeden zahraniční výjezd. To Petra nadchlo. Ale v Ininých myšlenkách problikával biolit. Tak biolit? Kde on používá biolit? Má chatu? Jezdí na chatu? Sám? Chtěl by tam snad jet... s Malkou? S její Malkou? Hohó, holenku! Malka je moje, moje dítě! V Ině se vzedmula bojovnost za svou dceru, na kterou si broudil zuby obtloustlý obstarožní medvěd. Chtělo se jí smát. To je fakt dobré, tohleto! Náš biolit doběhne i experty

na city. Malka je vlastně... příšerně necudná, zahrává si. A spálí se! Nakonec se v Ině rozlila absolutní nechuť k veškeré té chemii, která evidentně byla reaktivní i tady, v hájeném prostoru.

Ina se na Petra zkoumavě zadívala. Táhne mu na padesát. Svobodný, bezdětný, oddaný své práci. A zamilovaný. Ne, už k němu nebude chodit, stejně to dávno není žádná terapie, zvláště teď, když s nimi Malka už ani nebydlí, ale spíš jen takový pokec. Ani jedna strana neměla to srdce spolupráci, která bezpochyby přerostla v přátelství, utnout — až dosud. Ale třeba to tak není, třeba si do Petrova ohnivého projevu promítá příliš mnoho významu. Pravděpodobnost mýlky je ale malá, protože tohle každá máma cítí, jako ohař, to je prostě příroda. Každá máma pozná, když se někdo zamiluje do její dcery! To žádný psycholog nikdy nepochopí. A tenhle už vůbec ne. Ten nepochopil ani sám sebe.

Blížila se osmá hodina, Ina cítila únavu a silnou touhu ponořit se s knížkou do horké vany. S Petrem se rozloučila, ujistila ho, že se zase někdy objedná, a zamýšleně vyšla ven z pracovny. Když si na chodbě brala kabát, s překvapením si všimla, že tam v rohu čeká ještě jedna mladá žena. To má Petr konzultace i od osmi? Ina vyšla do potemnělé ulice a kabát si zapnula až ke krku.

První Druhá

Třetí

Alice měla sevřený žaludek. Přišla o něco dřív, jak měla ve zvyku, a půl osmá, nakdy měla domluvenou konzultaci s doktorem Strnadem, dávno odbila. Tohle Alice neměla ráda, je to součást profesionality. Ona své objednané pacienty taky nenechává čekat, a pokud ano, vždycky požádá sestru, aby jim situaci vysvětlila a oznámila přibližnou dobu čekání. To jsou prostě tihle psychologové, jedno celé rozevláté nic. Ti si vůbec neumějí představit, co to je opravdová práce, opravdová léčba, profesionální přístup. Protože žijou z tlachů. Z tlachů a prachů.

Prostory centra pro náhradní rodinu Alici příjemně překvapily. Čekala, že to tam bude trochu jako ve školce — všude mraky hraček, na stěnách dětské malůvky a na nástěnkách fotky spokojených rodin. To by se jí chtělo zvracet. Ale nic takového, v podstatě to tu vypadalo jako v příjemném, ale skromném bytě. V předsíni barevné botníky a pár židlí, v různých místnostech, které byly otevřené, spíše kancelářské vybavení, knihovničky, koberce, pár velkých polštářů na pohodlné sezení. Taky se po ní bude požadovat, aby si zula boty a seděla na zemi? To snad ne! Nesnášela chození v silonkách, bez bot si připadala jako nahá. Vždyť chodidlo je tak intimní část těla, nehledě na to, že noha po celém dni zrovna nevoní. Ani ta její. Alicí projel pocit paniky a hnusu při představě, že možná už za pár minut bude bosá sedět na zemi a cizímu člověku popisovat, že nemůže otěhotnět. Je to opravdu nutné?

Zadávala se na vchodové dveře, potom na hodiny na zdi. Ne, když už tu je, dá tomu šanci. Tomu... čemu? Svě myšlenky, že klíčem k jejímu zármutku by možná mohl být pokus o adopci. Pokus. Jenom pokus. Tohle je naprosto nezávazné, o nic nejde. A k ničemu dojít nemusí. Třeba... kdyby se k takové myšlence vnitřně upnula, třeba potom skutečně otěhotní a nepotratí. To by nebyl zázrak, ale obyčejná chemie, hormony, snížení toxického stresu, více oxytocinu, to by podpořilo zdárné prostředí v její děložní sliznici, aby to pitomý embryo neodešlo s dalším krvácením.

Pitomý embryo! Proč mu nadávám? Vždyť je to moje miminko, moje vysněné miminko, uzlíček, shluk buněk, moje genetická informace, smysl mého života, pokračování toho všeho. Ne, nenadávám svému miminku, ale celé té pakárně. Proč ke mně nechceš, mimino? Přijď! Nenech mě tu sedět, nenech mě ztrácet čas s lidmi, kteří mi nemají co říct a o které nestojím, nenech mě si zouvat boty, nenech mě si zoufat. Alice zavřela oči a soustředila se na svůj dech, aby potlačila záplavu slz, která se zase blížila. Už nenosila řasenku.

Otevřely se dveře a vyšla z nich asi tak pětapadesátiletá žena. Nenápadná, hezká, drobná, s úsměvem na rtech. Ta je určitě vyrovnaná, všechny tyhle pitomosti má dávno za sebou. Úspěšně adoptovala dítě, možná několik, a už je řádně vychovala. Našla ve svém neplodném lůně smysl života a velkoryse ho dala cizím dětem. Nechci tu být, nepatřím sem. Vlastně o žádné cizí dítě nestojím. Stojím já vůbec o dítě? Proč vlastně stojím o dítě? Roman mě lituje. To nesnesu! Ten pocit slabosti, doslova i obrazně krvácející žena, žena špinavá, nečistá, neplodná, prázdná, nanicovatá...

„Paní Burská, dobrý den. Já jsem Petr Strnad. Vítejte. Zujte se prosím a pojdte dál.“ Ach ne, je to typická psychoušská

bačkora. Proč se většina mužů nedokáže sakra normálně obléct? Hnědý manšestráky, ortopedické pantofle a vytahané tričko s nápisem *Letní Letná*, no to je přece k poblití!

Alice si neochotně zula kozačky a v předklonu si umným pohybem osušila oči. Vešla do místnosti, kde již byly stopy po časté dětské přítomnosti patrnější, ale pořád to ještě šlo. Pochopila, že většina hraček je pouklízená ve velkých šuplících, sem tam vykukovali jen plyšáci, kteří se kvůli své velikosti schovat nedali. Obří klokanice s kapsou, z níž vyčuhoval malý klokánek. Uf! Alice se bez vyzvání posadila na pohovku a vypnula si mobilní telefon.

„Mohu vám nabídnout kávu, čaj nebo vodu, Alice? Mohu vám tak říkat?“ zeptal se Petr.

„Ne. Promiňte, ale preferuji spíše oslovení příjmením. Nebudu nic pít.“

„Dobrá tedy. Je dobře, že jste k nám přišla na neformální informační schůzku ještě před podáním žádosti o osvojení dítěte. Vždy je lepší mít co nejvíce informací a udělat tak závažná rozhodnutí, která mohou mít dopad na život několika lidí, s rozmyslem. Z vašeho mailu jsem pochopil základní parametry vaší situace, opravte mě prosím, pokud něco řeknu nepřesně. Jste vdaná a s manželem jste se z důvodu dlouhodobé neschopnosti počít biologicky vlastní dítě rozhodli požádat o osvojení dítěte, které by mělo být co nejnižšího věku, ideálně miminko mladší tři měsíců, mělo by se jednat o dítě bez alkoholové či drogové minulosti biologických rodičů, bez závažné psychiatrické zátěže a bílého etnika. Na pohlaví dítěte vám nezáleží a dítě z babyboxu byste přijali. Je to tak správně?“

„Ano,“ odpověděla Alice stroze bez dalšího doplnění. Z nějakého důvodu, který přesně nechápala, to znělo krutě. Byla Alice

krutá? Ne, byla realistická a upřímná. Ona si nehraje na matku Terezu, chce být jen obyčejnou mámou.

„Dovolte mi tedy na úvod několik otázek, které mi umožní lépe se ve vašem záměru zorientovat. Proč jste tu dnes sama?“

To Alici nepříjemně zaskočilo. Přišla si pro informace, ne do zповědnice. Co je mu do toho? Jak to s tím souvisí?

„Manžel je pracovně vytížený, takže jsme se rozhodli, že mu veškeré informace předám.“ Ačkoli Alice působila suverénně, připadalo jí, že Petr její lež prokoukl. Nezatvářil se vůbec nijak.

„Pokud se rozhodnete v procesu osvojení pokračovat, doporučuji, abyste dále již chodili vždy společně, ať již sem, či kamkoli jinam. Nejde o to, že bych snad podceňoval vaši schopnost zprostředkovat manželovi vše podstatné, ale prožitky spojené s přijetím dítěte by měly být pro budoucí rodiče společné, stejně jako je společným prožitkem a rozhodnutím plození biologických potomků.“

Společně! Společně pojďme na testy, společně si hlídáme cyklus, společně si píchejme hormony, společně odevzdávejme vzorky spermatu. Každý v tom byli tak sám, jak to jen šlo. Až za hranici samoty samé. Nikdo nikdy nebyl tak sám, jako když řešili tu společnou radost, která ne a ne přijít. Zbyl chlad a hlad, po dítěti.

Jenže oni s Romanem byli vždycky solitéři. Alice záhy pochopila, že čím více volnosti Romanovi dá, tím déle jí vydrží, s ní vydrží. Ano, někdy jí bylo smutno. Roman ve svém ateliéru prakticky žil a Alice neměla nejmenší pochybnosti o tom, že tamější rozkládací gauč nebýval většinu nocí zatížen jen tělem jejího muže. S tou představou byla Alice poměrně hladce smířená. Chápala, že tak krásný a svobodomyslný chlap prostě nezůstane u jedné ženy, nikdy a u žádné. Věděla, že to jsou neškodné avantýry, inspirativní či rádobý inspirativní

experimenty, instantní antidepresivum a prostě povyražení, ale že ji to nemůže v naprosté většině ohrozit. Dvakrát za těch osm let, co jsou manželé, vrostla nějaká dívka Romanovi pod kůži a Alice to poznala okamžitě — byl roztržitý, zasněný a vůči ní lehce rozpačitý. Alice v takových momentech povolila už tak prověšené otěže ještě víc, protože dobře věděla, že kdyby zatáhla, Roman je okamžitě přestřihne. Bolelo to, ale bylo to účinné. Roman si po čase paralelního vztahu ověřil, že stereotyp vystřídá zamilovanost skutečně pokaždé a nakonec dívku citově propustil a opět se spokojeně usadil u ní, u Alice, u své ženy.

Proč je ona s ním, to věděla až příliš dobře — je to ten nejsvůdnější chlap, jakého kdy potkala. Krásný, vysoký, silný, má krásnou hlavu, kterou si pečlivě holí, na tváři si naopak nechává strniště. Obléká se vybraně, sice nosí trička a džíny, ale ne ledasjaké, vždy dotmava laděné a prostě šik. Je uhrančivý, sebevědomý, málomluvný a dělá úchvatné věci, dekadentní, sprosté, a přesto plné života a radosti, ať už to jsou sochy, oleje, fotky, nebo počítačové animace. Ale proč je Roman s ní? S poměrně upjatou a konzervativní zubařkou, která není nijak zvlášť intelektuální, i když umění miluje, a rozhodně neoplývá tvůrčím duchem? Nad tím se bála přemýšlet.

Ano, je krásná, ale přece jen jí čtyřicítka vzala svěžest, protože biologie je k ženám přísná. Snad aby bylo na první pohled jasné, že jejich plodnost je ta tam. Alice tušila, že kromě její inteligence, společenské prestiže, elegantní přísné krásy a bezbřehé tolerantnosti v tom hrají roli i peníze. Teď už Roman vydělává víc peněz než ona, byť nepravidelně. Nedávno dokonce prodal jednu plastiku za dvě stě padesát tisíc, ale nebyvalo to tak vždycky. Kdysi byl nuzným umělcem, který se plápolal po barech a hledal běžné zaměstnání. To Alice ho objevila,

pronajala mu ateliér, domluvila první velkou výstavu a sezvala na ni všechny své známé a kolegy, což sice Romanovi ještě nepřineslo věhlas, ale kupce ano. Na tohle Roman nezapomíná...

„Paní Burská, popište mi prosím detailněji, čím vším jste prošli z hlediska pokusu o biologicky vlastní dítě, jaká je vaše lékařská diagnóza a jak a kdy přesně jste dospěli k myšlence, že přijmete do rodiny dítě. Chápu, že vám tyto otázky mohou být nepříjemné, ale věřte, že je to jen začátek. V procesu přijetí dítěte do rodiny se bohužel nelze vyhnout odkrývání vašeho soukromí, je to nezbytné kvůli bezpečí dítěte i vás a vašeho manžela.“

Alice zatoužila utéct. Zabořit se Romanovi pod rameno a všechno mu to pošeptat. *Miláčku, já strašně chci dítě, pojďme si nějaké prostě vzít, když nám to nejde. Dáme mu rodinu, dáme si rodinu. Co víc nám chybí?* Jenže Roman teď patrně hladoví po nějaké buchtě a netuší, co tu na něj Alice kuje za pikle. A tohohle bačkoru, co ji zul z kozaček, možná bude ještě někdy potřebovat.

„Dalo by se říct, že se o dítě pokoušíme prakticky od počátku našeho partnerství, tedy asi osm let, byť po dlouhou dobu jsme tomu nevěnovali žádnou zvláštní pozornost. V posledních čtyřech letech jsme podstoupili sérii běžných vyšetření, z nichž vyplývá, že manžel má lehce zhoršené výsledky spermioqramu, nicméně lékaři spontánní početí nikdy zcela nevyloučili. Před dvěma lety a před rokem jsme podstoupili umělé oplodnění. V obou případech jsem bohužel potratila. O osvojení dítěte jsme začali uvažovat zhruba v období po druhém potratu.“ Alice si jemně třela dlaně složené v klíně o sebe, byly zbrocené studeným potem a zásrubní a snubní prstýnek klouzaly po jejím prsteníčku s nepříjemnou lehkostí, jen jen je odhodit.

„Ano, rozumím. Adopce je řešením vaší situace, ale představuje úskalí, které je nezbytné dobře uvážit.“

Mluvil dlouho, klidným a monotónním hlasem. O všech věcech, které by Alice tak ráda prožila. Které když nejsou, tak chybějí. Chyba. On se s těmi slovy mazlil! Jak nemužné! Prenatální prožitek. Rození. Hormony. Kojení. Gesto mateřství. Genetická rezonance. Vidím se v něm! Viděla bych se v něm? Dokázala bych si přivést dítě, nějaké, a tohle všechno... přeskočít? Hop! A je tu lidoop. Co když se bude chovat jako opice?

„...v neposlední řadě budete stát před faktem, že to prostě skutečně není vaše dítě — to dítě má jinou biologickou matku a otce, kteří z jeho života nejdou vymazat beze stopy. Ty stopy zůstanou minimálně v mysli a často i v jiných hmatatelnějších rovinách. Tím vším chci říct, že přijaté dítě může jen velmi těžko naplnit stejná očekávání jako dítě biologické. To je dobré si ve vaší situaci připomínat.“

Tak nakonec nemluví jako úplnej blbeček, řekla si Alice. Neztrácí čas mlácením prázdné slámy, což ona zvláště oceňuje. „Existují nějaké faktory, které rizika zmírňují?“

„Ano,“ pokračoval Petr, „a možná vás překvapím. Podle nejen mého názoru je zásadním faktorem, který může situaci usnadnit, to, abyste převzali dítě od přechodných pěstounů, a nikoli z ústavu, kam se bohužel u nás stále často děti bezdůvodně a svévolně umísťují. Ústavní péče...“

Přechodní pěstouni, to je jako krátkodobí pěstitelé. Alice si představila sousedku, jak jim zalévá květiny, když jsou na dovolené. Naposledy měla kytka zdárně nalitá poupata, když sousedka hrdě a s úlevou předávala jeden květináč za druhým. Alice kytku ovšem tak pohnojila, že nakonec vůbec nevykvetla.

„...zvýšená hladina stresových hormonů inhibuje běžné mozkové funkce a mění jeho vývoj.“

„No a jaké jsou reálné šance, že dítě, kterému budeme vybráni jako náhradní rodiče, bude podle našich parametrů? A jak dlouho si myslíte, že to celé může trvat?“

„Šance jsou malé, buďme realističtí. Biologičtí rodiče se obvykle nacházejí v životních situacích, které výchovu dítěte úplně nebo částečně vylučují...“

A do těch se dostali jak? Strašlivě chtěli dítě a připravovali se na to s buchnou v tříslech. Nechali se zbouchnout. Muchlující muklové. Ne, tohle je fakt postavený na hlavu, hlavu skopovou, skopově strnadí. Alice si vyměnila nohy v pozici, kdy jí začínaly dřevěnět, a mimoděk si zastrčila neposedný pramínek vlasů za ucho.

„...celý proces může trvat velmi dlouho, protože vaše parametry jsou přísné. Standardně je třeba počítat v průměru se třemi až čtyřmi lety.“

To jí bude už ale třeba čtyřiačtyřicet! A co si myslela? Že je všude plno malých opuštěných dětí, které na ni čekají? Ano. Přesně to si myslela.

Alice zaraženě mlčela a Petr se jal schůzku ukončovat, vybalil ji různými letáčky a brožurami, na papírek psal internetové odkazy a několik telefonních čísel. Alici to připadalo docela náhlé, mimo scénář, příkré, ale vlastně jí to nevadilo. Doma se na všechno v klidu podívá, teď se těžko může soustředit, přestože už třeba jen hodinky a černé tričko bez nápisu s límečkem by znamenaly zásadní zlepšení. Vzniká nevkus výchovou, nebo ho člověk má v genech?

■ Noční Karlín byl krásný, pod lampami se mihotaly sněhové vločky. Kousek od metra se poflakovala skupinka pubertáků, někteří se začínali prát. Alice se štítivě odvrátila.

Jsou tohle opuštěné děti? Všechno se to v ní motalo bláznivou rychlostí. Lidské utrpení není asi nikdy jednoznačné. A co je utrpení dětí proti její neschopnosti počít? Čtyři roky! To je věčnost. Nejde to nějak... urychlit? Říkal *standardně*. Takže to musí jít i nestandardně, jako s pořadníky na umělý koleno. U těch nejdůležitějších věcí jde morálka stranou. Každý druhý někdy podplatí doktory, proč by se zoufalé páry nepokusily celou tu šílenou anabázi zjednodušit, pojistit, urychlit?

Alice dychtivě vytočila číslo svého dobrého kamaráda, který byl právník a zároveň její bývalý milenec. Ale to bylo dávno. Mezi mužem a ženou se tohle musí odbýt, aby vztahu nebránila všudypřítomná myšlenka na to, co ten druhý skrývá v trenkách a kalhotkách. Pak to klapne. Tedy jim s Jindřichem to klapalo, už léta. Bylo to čisté, láskyprosté a šukuprosté. Jindřich telefon našťěstí zvedl a ochotně s Alicí hovořil. O systému adopcí nic moc nevěděl, ale slíbil jí, že pohledá kontakt na jednoho známého, který se specializuje na osvojení a poskytuje rodinám právní služby v této oblasti.

■ Alice domů dojela mechanicky a před očima jí namísto cesty vyvstávaly obrazy podivného náhradního mateřství, které ji možná čekalo. A možná už brzy!

Když Alice vešla do chodby bytu, ucítila vůni bramboráčků, které Roman občas rád dělal. Je doma, to je dobré znamení. Alice šla do koupelny, umyla si ruce a odlíčila se. Unavenou tvář si osvěžila růžovou vodou, která příjemně voněla, a šla za svým mužem. Seděl u počítače, poslouchal Bowieho a na plotně se leskla čerstvá zlatavá kolečka. Alice si vzala jeden hotový bramboráček do ruky a beze slova políbila Romana na tvář. Roman jí jemným pohybem dal dlouhé vlasy z ramen na záda

a šel vypnout plotnu. Alice měla modré upnuté tričko s jemnými kytičkami, které se na prsou zapínalo na tři knoflíčky. Roman rozeplnul ten horní, sesunul na zádech povolený lem halenky k lopatkám a jemně ji kousl na šíji. Alice slastně zavřela oči. Roman se nad ní skláněl, vzal ji za ruce a pomalu vedl do ložnice. Blaženost Alici prostupovala stejně, jako jí odcházely myšlenky, odcházel celý svět a zůstávalo jen uvolnění a spočinutí.

Přikryli se velkou dvojpeřinou, protože Alici vadilo, když její slast narušoval chlad. A Roman, pouze a jedině Roman tohle všechno moc dobře věděl. Jeho ústa, ruce, tělo, penis jí dokázaly dát to, co nikdy nikdo jiný. Absolutní prolnutí, uvolnění, smíření se sebou samou, fyzickou lásku a radost z ní.

Jejich milování bylo rychlé a divoké, protože nic jiného nepotřebovali. Alice měla zavřené oči, ačkoli Roman byl při milování krásný, ale ona už dávno poznala, že otevřené oči jí od prožitku odvádějí a připomínají jí svět kolem, takže si Romanovu krásu musela jen představovat. Leželi na boku, zapasovaní jako dvě lžičky od omamné kávy, Roman hrubě promnul Aliciny vlasy a zatáhl. Zvrátila hlavu a hluboce se prohnula v zádech, aby jí to malinko zabořilo. Jenže co když to už brzy skončí? Alice se vzepřela a k Romanově nevoli se mu vysmekla, přinutila ho lehnout si na záda a sedla si na něj. Byla na něm schoulená jako malá panenka, vlasy jí padaly přes skloněnou hlavu a zavíraly výhled podobně jako před chvílí víčka. Alice se pohybovala jen malinko, ale Romana už nešlo zpomalit. Pozorovala výsek jeho svalnatého břicha zarámovaný jejími vlasy. Mužské břicho a ženské vlasy, to by mohl být vizuální symbol lásky, podobně jako třeba mužská a ženská chodidla propletená vedle sebe nebo mužská záda obejmutá ženskými pažemi. Ale bylo by to obtížnější k pochopení, ostatně podobně jako oni dva.

Vysíleně se stulila na Romanovo rozpálené rameno. Bylo to nádherné! Každé milování s Romanem bylo takové, ale bylo jí dopřáno zřídka. Věděla, že teď, nebo nikdy.

„Lásko, já... jsem přemýšlela a napadlo mě, že... totiž přála bych si... zajímalo by mě, co bys řekl na to, že bychom si adoptovali dítě.“

Roman zcepeněl, jakkoli se ani předtím nehýbal. „Jako jaký... dítě?“

„No nějaký, nějaký opuštěný malý dítě, pro který by nás vybrali jako dobrý rodiče.“

Zavládlo ticho a Alici se zdálo, že její slova jsou zoufale neohrabaná, a že cokoli řekne dál, bude hloupé. Jako by fyzicky cítila Romanův mozek, který se zapnul na plný výkon. Pokoušela se zformulovat větu, která by to všechno vysvětlila, zjemnila, obhájila, ale hlasivky jí vypověděly poslušnost a ústa se jí najednou nedařilo otevřít. Roman vstal, oblékl si pohozené džíny a stáhl je koženým páskem. Bos neslyšně přešel místnost, vylezl na židli a Alice s údivem sledovala, že se natahuje pro flašku ruské vodky, která stála dlouho netknutá na skřínce. Roman podal dvě skleničky a nalil.

„Tak na to se napijeme,“ řekl tak klidně, jako když jí před chvílí nabízel bramboráčky. Alice zírala na něj i na dva panáky jako na zjevení. Snažila se v situaci zorientovat, ale nedařilo se jí to.

„Ty... ty chceš pít? Jako na co nebo proč...?“

„Jestli dobře počítám, tak když se pro adopci rozhodneme, dítě dostaneme, to je dřív nebo pozdějc víceméně jistý. Čili bych rád zapil, že budu mít dítě.“

„Takže tobě to nevadí? Ty souhlasíš?“ zeptala se Alice stále ve stavu šoku.

Roman Alici donesl skleničku, sedl si vedle ní a něžně ji vzal za ruku. „Souhlasím. Já přece taky chci dítě, Alice, a to, že

nám to nejde, je moje vina. Upřímně, bál jsem se, že mě budeš přemlouvat k dalšímu IVF, a to bych se dost cukal, protože mi to celý přišlo hrozně marný a směšný. Víím, že se trápíš, mrzí mě to. Já myslím, že adopce nezní špatně.“

Nechlazená vodka chutnala příšerně, ale Alici rozpálila hrdlo k zápalu, který už dlouho potřeboval ven. Překotně se pustila do vysvětlování, jak to celé myslí, že to není nic závazného, že se všechno dá ohlídat, že už ví, kde by celým přípravným procesem procházeli, a zběžně mu tlumočila to, co se dozvěděla v centru pro náhradní rodinu. Roman poslouchal s nelíčeným zájmem, doptával se a v momentě, kdy Alice hovořila o nutném psychologickém posudku, se dokonce rozchechtal.

„Sakra, tak to jsme v hajzlu. Co když to všechno praskne?“

„Jako co? Že jsme divný? To Strnad už dávno vyčenichal a napsal do toho svýho umolousanýho sešitku. Už máme kaňku.“

„Žes byla zase milá, jak to umíš jenom ty?“

Večer plynul a Alice si najednou připadala osvobozená. Jak se mohla měsíce a snad i roky trápit představou, že je s ní Roman jen ze zvyku, nebo ještě hůř kvůli finanční jistotě? Copak taková pohoda je běžná? Tohle přece nemůže zažít s žádnou jinou, to Alice najednou věděla. Ona je jeho láska a dnes večer se jí o tom dostalo takového důkazu jako ještě nikdy v životě. Alice se smála Romanovu vtipu i své nedovtipnosti, smála se přízni životního dění, smála se v naději.

Najednou byla zdravě unavená, tak jako už dlouho ne. Usnula spokojená a tváře měla zružovělé radostí.

Do temnoty pokoje zaskvítila webová stránka seznamky a Roman začal psát vzkaz Anežce. Devátý! Nezdálo se mi to všechno? Uvidím vůbec ještě někdy tuhle nádhernou malou

čarodějku? pomyslel si a mechanicky přebíral letáčky pro po-
učené náhradní rodiče. Dopil skleničku vodky, vypnul počítač,
lehl si k Alici a políbil ji na čelo. Usnout se mu ale nedařilo.

■ Alice soustředěně čistila ultrazvukem zubní kámen,
v duchu nadávala na dentální hygieničku, která byla zase ne-
mocná, a v krátkých přestávkách pokukovala po hodinách na
zdi. 13.58, to je dobrý čas. Ještě tu nepříjemnou bábu, co jde
na zkoušku korunky, ale to se zatím nebude cementovat, to
snad bude rychlé. Ta je objednaná na druhou, tak snad v půl
třetí vypadnu.

Sestra zvedla telefon a po krátkém hovoru Alici oznámila,
že paní Krátká se omlouvá, že nedorazí, protože si cestou na
náledí vymkla kotník. Alice postřehla ve Vladčíně tváři oba-
vu — u omluv na poslední chvíli bývala Alice dost podráždě-
ná, ale tentokrát jí to vyhovovalo a úlevně si vydechla. Vladka
překvapeně zařadila kartu zpět do kartotéky, veškerou doku-
mentaci vedli paralelně elektronicky i papírově. Posledního pa-
cianta Alice doošetrila s viditelně lepší náladou, protože z ní
spadla časová tíseň. Zavtipkovali o cedulce, která visela vysoko
nad oknem u stropu přesně v místě, kam se často obrátil zrak
zoufalých bolavých s doširoka rozevřenými ústy, kterým tělo
obvykle velelo pevně zarýt prsty do opěrek a obrátit oči v sloup.
Na cedulce byl nápis *Vždy s úsměvem!*

Když se Alice s pacientem rozloučila, umyla si ruce a udě-
lala pár poznámek do počítače. Potom si šla do šatny převlék-
nout hráškově zelenou halenu a bílé kalhoty za civil. Když
odemykala dveře do šatny, do prostorné čekárny vstoupil
asi čtyřicetiletý muž s dospívajícím synem. Byli velmi nuz-
ně oblečení a Alici se zdálo, že ucítila čpavost delší dobu